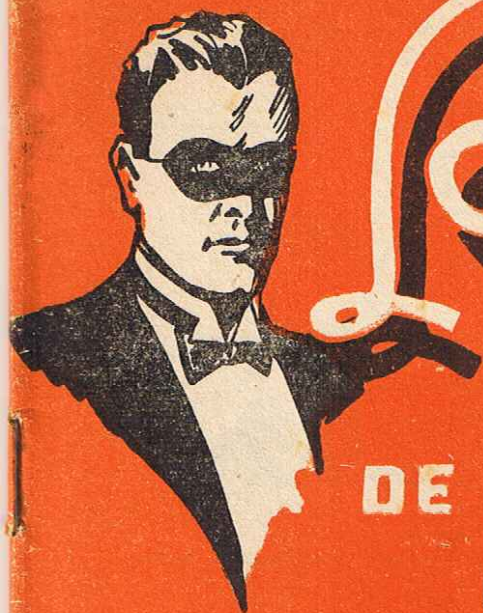

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Het Trio Falgari

Nr 2216

WEKELIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND: 40 Ct.
BELGIE: 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT. 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HET TRIO FALGARI

Hoofdstuk I

BRUSATI EN TRIGONA

De stalknechts, in lichtgrijze livreen gestoken, glimmend het gepommadeerde haar, de gezichten geschminkt, hadden juist het zand van de grote arena weer glad geharkt, na de woeste galop-sprongen van de acht paarden, schone Trakheners, welke zoeven door de directeur Trigona in vrijheid waren gesteld en waren met een lenige sprong over de lage balustrade gewipt.

De muziek liet een schetterende mars horen, de blauw velours gordijnen, die de ingang tot de stallen afsloten, weken vaneen en, gezeten op een fraaie schimmel, een waarlijk edel dier, reed een man binnen, die minstens wel een jaar of vijf en zestig moest zijn, zeer mager, met nog maar weinig, spierwit haar, een martiaal opgestreken witte knevel en die niettemin zo kaarsrecht in het za-

del zat als een jongeling van twintig.

Op het programma stond hij vermeld als Umberto Gianotti en slechts weinigen van het publiek wisten dat die man van adel was en wel van de oudste adel, die Italië, zijn vaderland, kon aanwijzen.

Er hebben wellicht nooit schoolrijders bestaan, die zodanig met hun paard leken samengegroeid als deze oude man, die reeds zodanig scheen te zijn afgetakeld, dat men hem nauwelijks tot lopen in staat achtte en die dan ook, zoals ingewijden wisten, zijn paard niet anders meer kon bestijgen, dan met behulp van een laag laddertje.

Maar, zat hij dan ook helemaal in het zadel, dan was een onmerkbaar drukking van de knieën, een klakkend geluid met de tong, een lichte beweging van de teugel voldoende om de prachtige schimmel alles te doen verrichten, wat zijn meester van hem wenste, voltes, pioettes, galoppades, contra-voltes en hoe al deze bewegingen meer mogen heten.

In een loge, dicht naast de ingang en bijna recht tegenover het gordijn dat de stallen afsloot, zaten twee heren, in rok gekleed, die met de grootste belangstelling de bewegingen van het schone dier volgden.

Zij waren reeds enige keren in het rondreizend circus van Brusati en Triglona, dat thans voor enige tijd te Londen voorstellingen gaf, verschenen en daar zij altijd op dezelfde plaats zaten, kenden de artisten en het personeel hen reeds.

De directeurs wisten zelfs met trots, aan wie het horen wilde, te verhalen, dat de oudste der beide heren, de rijzige, krachtig gebouwde man met het energieke gelaat, het even grijzende haar en de doordringende, staalgrijze ogen, niemand minder was dan Lord William Aberdeen, de bekende Londense philanthroop en dat de man, die naast hem zat, Charles Brand heette en de particuliere secretaris van Zijne Lordschap was.

— Soliman schijnt van de kleine verstukking genezen te zijn en stapt zo fraai als ik het hem ooit zag doen, zei Lord Aberdeen na enige tijd op zachte toon, terwijl hij zich tot zijn secretaris

voorover boog. Als ik niet heel zeker wist, dat graaf Gianotti, die totaal verarmd is, van dat paard moet bestaan, zou ik het hem gaarne afkopen. Hij heeft het nu twee jaren in bezit, naar ik heb gehoord en hij kreeg het dier om zo te zeggen nog als een veulen en volkomen ongedresseerd. Het is een wonder te noemen, dat zulk een oude man, die naar de zeventig loopt, er in kon slagen, binnen enkele maanden dat jonge dier voortreffelijk af te richten.

— Dat mag je wel zeggen, zei Brand vol bewondering.

— En het eigenaardige is, dat hij nooit van een zweep gebruik maakt, evenmin van dwangteugels, Spaanse sporen en hoe die martelwerktuigen verder mogen heten. Hij doet alles met zachtheid, met een liefkozing en met een eindeloos geduld. Wij zullen aanstonds eens naar de stallen gaan, want ik wilde gaarne enige woorden met hem wisselen.

— Ken je hem persoonlijk?

— Ik heb hem gekend, Charles, toen ik zelf nog weinig meer dan een knaap was, ongeveer twintig jaar geleden, antwoordde Lord Aberdeen nadenkend, terwijl de blikken van zijn grijze ogen de sierlijke bewegingen van de schimmel bleven volgen. Hij leidde toen nog het leven van zeer velen zijner standgenoten, dat wil zeggen, hij beheerde in naam zijn groot landgoed, maar inderdaad maakte hij reizen, hield renpaarden, speelde aan de roulette, gaf zeer veel geld uit voor schilderijen van twijfelachtige waarde en deed dus eigenlijk niets.

— Hoe is hij zo arm geworden?

— Heel eenvoudig, door al zijn geld uit te geven, antwoordde Lord Aberdeen laconiek. Hij was rijk, maar allerlei omstandigheden droegen bij tot zijn verarming. Zijn rentmeester bestal hem op een schandelijke wijze, hij maakte verbazend hoge schulden, het zwaarbelaste landgoed moest worden verkocht, er volgde zelfs een faillissement, van alle kanten wierpen de schuldeisers zich als uitgehongerde wolven op hem en binnen een paar jaren was hij een berooid man. Maar hij was indertijd een der schitterendste ruiters van het regiment

geweest, waartoe hij behoorde en je weet dat de Italiaanse cavallerie-officieren tot de stoutmoedigste der wereld behoren en daarvan heeft hij gebruik gemaakt om als een eerlijk man zijn brood te verdienen. Zijn vrouw volgde hem in zijn armoede en is hem tot haar dood trouw gebleven.

— En welk een aristocratie, welk een gratie bezit zelfs die oude man nog, hernam Brand vol bewondering.

— Ja, hij gelijkt al heel weinig op het ordinaire, poenige volkje, dat voor het grootste gedeelte de circussen bevolkt. Hij verft zijn haar niet, hij bemoeit zich zo weinig mogelijk met zijn collega's, hij drinkt niet, kortom, hij is een echte gentleman gebleven.

— Maar wat doet hij nu eigenlijk met het geld dat hij verdient? Ik heb gehoord dat hij zeer goed betaald wordt.

— Daarvan gebruikt hij zelf maar heel weinig. Het leeuwendeel is bestemd voor zijn zoon.

— Wat doet die?

— Die bezoekt een hogeschool in Florence. Hij studeert voor ingenieur, als ik het wel heb. Zijn vader stuurt hem geregeld geld, maar nooit zou hij in Italië optreden.

— Dat is prachtig, zei Brand op zachte toon, terwijl hij ontroerd keek naar die oude man, die daar nog avond aan avond een zeer vermoeiend werk verrichtte, op sommige dagen zelfs tweemaal per dag, om zijn enige zoon in staat te stellen, zich een toekomst te verwerven.

Zelfs de leken schenen te zien, welk een meesterlijk staaltje van rijkunst zij hier te zien kregen, want een luid applaus beloonde de oude graaf.

Hij nam met uitgezochte hoffelijkheid de hoge hoed af, zonder evenwel van zijn paard te komen en kwam ook telkens op dezelfde wijze terug om voor het herhaalde applaus te danken.

Toen tuimelden een paar dwaas toegetakelde clowns de piste binnen, als laatste nummer voor de pauze en Lord Aberdeen gaf zijn secretaris een wenk zeggende:

— Wij zullen de stal maar eens inwandelen, de dwaasheden van die arme

kerels maken mij altijd zo triestig.

Zij waren opgestaan, verlieten hun loge, daalden de brede trap af en gingen door de gang, die rondom de arena liep, naar de stallen.

Bij de ingang stond een soort bewaker, die zijne Lordschap echter goed scheen te kennen en met een buiging plaats maakte, toen deze hem een fox in de hand had gedrukt.

Aanstonds sloeg hen de prikkelende, zwoele geur tegemoet, die niemand ooit vergeet, die er enige tijd in heeft moeten leven.

Links en rechts breidden zich boxes van paarden uit.

Er waren er op het ogenblik zestig, want de beide Italiaanse circusdirecteuren konden er trots op zijn, dat zij op dat tijdstip het grootste reizende circus ter wereld hadden, dat deels uit hout, deels uit linnen was opgetrokken, en soms wel een half jaar achtereen op dezelfde plaats bleef staan.

De meeste paarden waren reeds getoomd, sommigen de koppen gepluimd met reigerveren, anderen stonden reeds rustig aan de ruif te knabbelen, want voor hen was het werk die avond gedaan.

Langzaam wandelden Lord Aberdeen en Brand langs het pad tussen de boxes, nu en dan een paard op het glanzende kruis kloppend en het vriendelijk toesprekend.

Toen zij bij de box van Soliman kwamen, zagen zij hoe de oude Gianotti, ondanks zijn vermoeienis bezig was, persoonlijk het paard van het tuig te ontdoen, met de liefkozende bezorgdheid van een moeder.

Zijn oude handen beefden toen hij het edele dier het hoofdstel afnam, terwijl hij het op zachte toon in het Italiaans toesprak en het allerlei vleende naampjes gaf.

De prachtige schimmel scheen zijn meester goed te verstaan en boog de fiere hals, om zich tussen de oren te laten strelen en zacht over de neus te laten strijken.

Maar reeds had Gianotti de beide heren opgemerkt en met een zachte kreet van blijde verbazing richtte hij

zich op en zei, thans in zeer goed Engels:

— Het verheugt mij, mylord, dat ik u weerzie. Gaat het u goed, sedert wij elkaar voor het laatst spraken?

— Zo goed als het in deze onvolmaakte wereld mogelijk is, graaf, antwoordde lord Aberdeen glimlachend. En gij?

De oude graaf zuchtte even en zei toen:

— Ik geloof dat het niet heel lang meer zal duren, mylord. Het kost mij hoe langer hoe meer moeite, ik word te oud. Soliman is een goed paard, een braaf paard, maar hij is nog heel jong en hij begint te bemerken dat ik hem niet zo goed meer de baas ben als twee jaren geleden.

— Dat is jammer, maar misschien is het tijdelijke inzinking. Zo iets komt meer voor... hoe gaat het met uw zoon? vroeg Lord Aberdeen vol belangstelling.

De fletse ogen van de oude man begonnen aanstonds te schitteren en zijn stem trilde, toen hij ten antwoord gaf:

— De jongen maakt het uitstekend, mylord. Hij heeft verleden jaar de hogeschool met een promotie cum laude verlaten; en hij heeft zich gevestigd en heeft nu al enige orders ter uitvoering.

— Zo mag ik het horen. Dan is uw werk dus ook niet vruchteloos geweest, hernaam Lord Aberdeen, terwijl hij de Italiaanse edelman, die inderdaad een edel mens was, met warmte de hand drukte.

Juist op hetzelfde ogenblik liet zich op enige afstand een ruwe stem horen.

De man die daar sprak, was niet te zien, want het gangpad splitste zich hier en boog naar links en naar rechts af.

Maar de man schreeuwde luid genoeg, om aan het andere eind van de stal te kunnen worden gehoord.

— Ik zal jullie leren, jullie ontuig, om behoorlijk te doen wat ik je gezegd heb. Lafbek, ik moest je met de zweep afranselen. En pas op, dat de toer zo aanstonds gelukt, of ik breek je de hals.

Een ogenblik daarna kwam de man, die gesproken had te voorschijn.

Hij droeg een paars tricot, dat zijn gespieerde gestalten op haar voordellg

deed uitkomen en daaroverheen een soort kamerjas, die met een koord kon worden toegebonden, maar die nu opening, want het was in de stallen zeer warm op die zomeravond.

De man kon omstreeks veertig jaar zijn.

Hij had een niet onknap, maar glad gezicht, met brede kaken en zwarte ogen die nu van woede en opwindning schitterden.

Hij stampde driftig met de voet, in een witte sandaal gestoken, op de houten vloer en hief nog eens dreigend de zware vuist op tegen een nog zeer jong meisje en een jongeman, die hem op de voet waren gevolgd.

Ook zij droegen een tricot van paarse zijde, nauw aan het lichaam sluitend, maar de armen van het meisje waren bloot.

Het was een fijn, melancholiek gezichtje, nog wat smal, maar dat zich stellig eenmaal zou ontwikkelen tot volle schoonheid, met grote, dromerige ogen van een eigenaardige, grijsblauwe kleur en prachtig blond haar, dat in een coiffure van golvende krullen was opgemaakt en door een fijn netje werd vastgehouden, om losvallen te voorkomen.

De jonge man, die naast haar stond, was bijna 'n half hoofd groter, eveneens blond, met een regelmatig gelaat, dat nu tot zelfs onder de schminklaag verbleekt was en waarin de grote bruine ogen toornig flikkerden.

De kleine groep ging zwijgend voorbij, toen zij daar de deftig geklede bezoekers zagen en pas een eind verder begon de man weer tegen zijn twee jonge metgezellen uit te varen, te dreigen en te vloeken, tot zij uit het oog verdwenen waren.

Gianotti keek hen een ogenblik aan en zei toen hoofdschuddend op zachte toon:

— Dat is het trio « Falgari ». Ik geloof echter niet dat zij familie van elkaar zijn, tenminste de man niet. Zij zijn een week bij ons, en ik moet zeggen, dat zij prachtig, maar levensgevaarlijk werken, ondanks het valnet.

— Ik zie hen voor het eerst, antwoordde Lord Aberdeen zacht. Het

schijnt mij een ruwe kerel toe.

— Een beest, hernam de oude man met een huivering van afschuw. Hij was nauwelijks een paar dagen bij ons, of hij toonde mij al, dat hij het land aan mij had, omdat ik mij een beetje afgezonderd houd en niet drink. Weet gij wat de ellendeling toen gedaan heeft om zich te wreken? Hij plaatste op het laatste ogenblik, juist voor ik in de zadel zou stijgen, een klein bosje met netels onder de staart van Soliman. Gelukkig toonde het dier dadelijk zijn onrust en een van de stalknechts ontdekte de lage streek. Het dier zou mij natuurlijk dadelijk hebben afgeworpen door de pijn van die stekelige dingen.

— Die ellendeling! kon Brand zich niet weerhouden uit te roepen.

— Wat zij hij eigenlijk tegen die jonge lieden, die met hem samenwerken? vroeg Lord Aberdeen.

— Het gaat, geloof ik, om een nieuwe toer, antwoordde de oude circusartist hoofdschuddend. Die kerel speelt letterlijk met de dood. De jongen wilde wel, want die is ook nergens bang voor, maar het meisje durfde niet en toen trok hij natuurlijk partij voor zijn zuster.

— Zijn zij broer en zuster? Dat zou

men zo naar het uiterlijk niet gezegd hebben, hernam Lord Aberdeen.

— Vanochtend heb ik hen toevallig die nieuwe toer voor het eerst zien repeteren; ik ben heel wat gewend, maar mijn hart stond een ogenblik stil. Ziet gij, ik kan u dat niet zo uitleggen, maar het gaat om een onderdeel van een seconde te vroeg of te laat. En degene die moet springen, heeft een zo grote vaart, dat het best mogelijk is, dat hij buiten het net zou vallen, als hij misgreep. Maar daar komen de bezoekers reeds aan; de pauze is begonnen naar het schijnt. Zal ik nog het genoeg hebben u terug te zien, mylord.

— Zonder enige twijfel, graaf, antwoordde Lord Aberdeen. Ik denk hier vaker te komen en ik maak u mijn compliment over uw voortreffelijke rijkunst.

De beide mannen drukten elkaar de hand en Lord Aberdeen en zijn secretaris verwijderden zich.

Zij keken nog even naar het drietal mooie Arabische schimmels, bewonderden de witte olifant en begaven zich vervolgens weer naar hun plaatsen.

Een dozijn stalknechten was juist druk bezig over de nu halfduistere arena het grote valnet te spannen.

Hoofdstuk II

HET TRIO FALGARI

Tien minuten later keerden de bezoekers geleidelijk weer uit de stallen terug, de elektrische lichtbollen floepten weer aan, het orkest zette opnieuw schetterend in en een ogenblik daarna huppelde het trio Falgari de nu schel verlichte piste binnen.

Het was waarlijk een schoon gezicht,

die drie onberispelijke gebouwde mensen daar te zien, door de zoeklichten beschenen en die nu met katachtige lenigheid de ladder beklommen, die tegen het valnet was aangezet.

Van het strak gespannen net af klauterden zij verder omhoog, langs de dikke touwen, die uit de nok van het circus

omlaag hingen.

Daar, op een hoogte van 25 meters van de grond, hingen de glinsterende trapèzes aan hun witte koorden.

De drie acrobaten klommen naar hunne platforms.

De oudste, de zogenaamde « vanger » trok zijn trapèze naar zich toe, met hulp van het dunne touw, waaraan zij was vastgebonden en nu stonden allen daarboven, kleine, paarse figuurtjes, sierlijk en toch krachtig.

De vanger zwaaide zich met zijn trapèze in de ruimte en hing zich daaraan met de hielen op, die voorzien waren van sterke, haakvormige klemmen.

Zo zwaaide hij langzaam heen en weer, met het hoofd omlaag.

Toen liet hij 'n korte waarschuwingskreet horen, klapte in de handen en de jongen aan het andere einde van de lange stelling, wierp zich op zijn beurt in de ruimte.

De beide mannen ontmoetten elkaar halverwege; de jongen maakte een halve buiteling, zijn trapèze loslatend, en de vanger greep hem bij de voeten vast, en zo zwaaide zij te zamen eenmaal heen en weer, tot de jongen zijn eigen trapèze weer kon grijpen en als een vogel terugzwierde naar het smalle platform, vanwaar hij zich zoeven had afgeworpen.

Het applaus steeg klaterend tot hem op en bevallig boog hij zich naar alle zijden, terwijl hij zich de handen droog wreef met hars bestreken doek.

Nu was het de beurt van het jonge meisje.

Met onbeschrijfelijke bevalligheid zweefde haar lichaam door de lucht en met vaste hand greep de vanger de handen, die zij hem toestak, na zich aan de knieën aan haar trapèze te hebben opgehangen, slingerde haar heen en weer tot zij veilig was teruggekeerd naast de jonge man, die haar geen ogenblik uit het oog had verloren.

De toeren volgden elkander op en werden steeds moeilijker.

De springers of vliegers, zo luidt de vakterm, wentelden zich met weergelozе onverschrokkenheid om en om en

maakten in de lucht hunne salto's waarop de vanger hen met zekere hand telkens greep.

Tot de muziek zweeg en de moeilijkste, de nieuwe toer zou beginnen.

Broeder en zuster klommen nog enige meters hoger, de trapèze met zich meenemend en te zamen, aan dezelfde smalle stok hangend, zetten zij zich af.

Nog altijd aan zijn voeten hangend, zwaaide de vanger hen tegemoet, beiden maakten een dubbele salto en met een krampachtige greep vatte de man hen ieder bij een hand.

Onmiddellijk begreep Lord Aberdeen het gewaagde van deze toer.

Greep de vanger slechts één hand in plaats van twee, dan bestond er grote kans dat, door de grote vaart, het vallende lichaam van broeder of van zuster naast het net terecht kwam...

Wat Brand betreft, hij kneep met kracht de bovenarm van Lord Aberdeen en zei op hese toon:

— Dat is met recht spelen met de dood. Het moest verboden worden.

— En het zal ook verboden worden, Charles, reken daar maar op, zei Lord Aberdeen met vaste stem.

Daarboven was de trapèze met de drie acrobaten uitgezwaaid en hing nu bijna stil.

De jonge man liet los; als een steen viel hij neer, even boven het net hoog hij bliksemsnel rug en knieën en het net veerde hem als een bal op, waarop hij met een behendige sprong het zand van de arena bereikte.

Het meisje en de vanger volgden hem op dezelfde wijze en nu brak er een storm van applaus los, waarin de angstige spanning van het publiek zich oploste.

— Wij gaan nog eens naar de stallen, zei Lord Aberdeen op zachte toon. Dat meisje en die jongen trekken mij ongemeen aan. Ik wil weten of die man die gevaarlijke toer nog denkt te herhalen, die misschien drie keer goed zal gaan en de vierde keer de dood van een van die twee jongelieden ten gevolge kan hebben. En als hij dat denkt te doen, dan zal ik mijn invloed bij mijn oude

vriend, Phileas Baxter, de hoofdinspecteur van politie, wel aanwenden, om een verbod uit te lokken. Zelfs iemand die geen verstand heeft van zulke dingen, moet begrijpen, dat hier op onverantwoordelijke wijze het noodlot wordt gestart.

De twee mannen waren intussen opgestaan en vijf minuten daarna stonden zij weer te midden van opgetuigde paarden, clowns, paardrijsters, jongleurs en dierentemmers.

Een stalknecht wees hun de kamer, waar Falgari en de jonge man, die bij het trio behoorde, zich gemeenschappelijk plachten te kleden.

Raffles klopte op de deur en toen deze op een kier geopend werd door Falgari, die juist bezig was een interlockje aan te trekken, zei Lord Aberdeen hoffelijk:

— Neem mij niet kwalijk, heren, als ik u stoer, maar ik wilde gaarne eens even met u praten?

— Straks, als we ons hebben aangekleed, antwoordde Falgari grof en wierp de bezoeker de deur voor de neus dicht.

— Hij is een goed atleet, maar beleeft is hij niet, zei Lord Aberdeen, zonder zich kwaad te maken. Dan blijft er niets anders over dan even te wachten.

En zo liepen de twee heren langzaam op en neer in de smalle gang voor de kleedkamers, die alleen bestemd waren voor de « prima nummers », want de clowns en de mindere goden kleedden zich allen in een gemaanschappelijk vertrek. Hetzelfde gold voor het ballet.

Alleen het jonge meisje, dat zoeven de gevaarlijke trapèze toer had verricht, had een kleedkamer voor zich zelve.

De jonge man scheen zich het meest te hebben gehaast, want de deur van zijn kamer ging al spoedig open en hij trad te voorschijn, goed gewassen, met heldere ogen en gekleed in een eenvoudig colbert costuum, dat zijn lenige, doch krachtige figuur goed deed uitkomen.

Hij scheen de beide bezoekers niet eens te zien, maar stak de gang over, klopte op een vervelozende deur en vroeg op zachte toon door het sleutelgat:

— Ben je al klaar, Sylvia?

— Aanstonds, Gaston, klonk een zachte stem.

De jongen scheen blijkbaar met groot ongeduld te wachten tot de deur openging en het knappe meisje te voorschijn trad, geheel gekleed en terwijl zij nog bezig was een eenvoudig hoedje op de op de blonde lokken vast te drukken.

Haar bleek gelaat had een angstige uitdrukking, toen zij op de jonge acrobaat toetrad en zei, hem bij de arm grijpend:

— Het was vreselijk, Gaston. Ik durf niet. Laat hij mij slaan, maar ik doe het niet meer.

— Hij moest het eens wagen, je niet een vinger aan te raken, zusje, hernam Gaston op woeste toon. Liever lopen wij weg en bieden ons samen elders aan.

— Je weet immers zelf wel, dat dat niet kan, Gaston, hernam het jonge meisje zacht. Vergeet je dan ons contract? Nog minstens drie maanden moeten wij met hem samenwerken en al die tijd zijn wij verplicht bij Brusati en Trigona op te treden. Wij hebben immers geen geld om de boeten te betalen, als wij weglopen.

— Toch zou ik liever bedelen, dan je nogmaals aan dat gevaar bloot te stellen! riep de jonge acrobaat uit, terwijl hij zijn arm beschermend om zijn zuster sloeg. Wij zijn wel verplicht om met hem samen te werken, maar niet om ons leven op het spel te zetten. Het is toch al gevaarlijk genoeg, dunkt mij.

Op dat ogenblik trad Falgari zelf uit zijn kleedkamer en nu zag zijn gelaat er nog afstotelijker uit dan zoeven, toen hij nog geschminkt was.

Hij ging regelrecht op het tweetal toe en riep op ruwe, schertsende toon:

— Wat heb ik jullie gezegd? Ging het niet voortreffelijk? Heb je wel gezien wat een succes we er mee hadden?

— Dat kan zijn, Marco, maar wij herhalen die toer niet, zei Gaston bedaard, maar vastberaden.

— Je herhaalt de toer niet? sprak de acrobaat hem tergend langzaam na. Van die grapjes houd ik niet. Morgen gebeurt het opnieuw en zolang als ik wil.

— Morgen gebeurt het niet, en nooit

meer! hernam de jonge man met stemverheffing. Ik heb Sylvia naast mij voelen trillen als een espenblad, voor wij de sprong waagden. Vanavond is het door Gods genade goed gegaan, maar wij mogen Hem niet verzoeken en wij weigeren om het nogmaals te doen.

— Zo... zo... mijnheer weigert? Ik zal je leren om ongehoorzaam te zijn.

De acrobaat trad op hem toe met dreigend opgeheven vuist.

Het was een ijzerharde, zware vuist, hard als een voorhamer.

Maar voor die vuist nog op het gelaat van de knaap had kunnen neerdalen, was plotseling Lord Aberdeen voor wie geen woord van het gesprek verloren was gegaan en die, een weinig verborgen door een paar grote pakkisten, had toegeluisterd, tussenbeide getreden.

Verbluft week de ruwe kerel een weinig achteruit en hij stamelde van woede, toen hij zei:

— Zie ik u nu alweer? Dat is vanavond, geloof ik, drie malen. Dat is meer dan genoeg. Ga uit de weg, ik moet die kwajongen mores leren.

— Dan zult gij het eerst mij moeten doen, want ik wijk geen stap, zei Lord Aberdeen kalm. Schaamt gij u niet, om van uw kracht misbruik te maken tegenover iemand, die zoveel jonger is dan gij, een kind nog bijna? Hij heeft groot gelijk, dat hij weigert die toer te herhalen; hij behoeft zichzelf en zijn zuster niet aan een dodelijke val bloot te stellen.

De acrobaat was vaalbleek van drift geworden en siste tussen de tanden:

— Waar bemoeit ge u mee? Wat gaan u onze zaken aan? schiet op, als gij niet wilt, dat ik dat mooie overhemd van u eens verknoei.

Weer hief hij de zware vuist op, maar verder zou het die avond ook niet komen.

Flugger dan het weerlicht schoot de gebalde linkerhand van Zijne Lordschap vooruit en trof de acrobaat tegen de kin, die wandelde en toen met een doffe slag tegen de vloer sloeg.

Lord Aberdeen keek minachtend even op het roerloze lichaam neer en wendde zich toen tot het verschrikte tweetal

met de woorden:

— Het spijt mij, dat ik u hiervan getuige heb laten zijn. Maar ik kon niet toelaten, dat die schurk, waar ik bij was, u zou mishandelen. Gij zoudt mij een groot genoeg doen, als ge mij wilde toestaan, u huiswaarts te vergezellen.

De beide acrobaten keken eerst elkaar daarna de spreker aan en toen zei Gaston zacht:

— Huiswaarts? Wij hebben hier geen huis, mijnheer. Hebt gij dan de woonwagens niet gezien, die bij het circus behoren? Daar wonen wij.

— Dan zal er toch wel een plekje te vinden zijn, waar wij ongestoord met elkaar kunnen praten, drong Lord Aberdeen glimlachend aan. Gij zijt toch niet verplicht, dadelijk naar die woonwagen terug te keren?

— Wij moeten zorgen, voor twaalf uur binnen te zijn, mijnheer, antwoordde de jonge man.

— Nu, dan is er nog tijd in overvloed, hernam Lord Aberdeen. Hier in de onmiddellijke nabijheid is een groot restaurant, waar wij rustig kunnen praten. Geloof mij, het is geen gewone nieuwsgierigheid, die mij dit verzoek deed doen. Ik geloof niet, dat gij van jongsaf aan acrobaten zijt geweest; gij hebt ook in het geheel geen Engels type.

— Ik ben een Fransman, mijnheer, tenminste dat heeft men mij gezegd, merkte Gaston op.

— Weet gij het dan niet zeker? vroeg Aberdeen verbaasd. Uw vader en uw moeder leven toch zeker nog?

— Ik heb ze nooit gekend, mijnheer.

Onder het spreken was het viertal reeds de smalle gang ten einde gelopen en trad nu door een achterdeur naar buiten.

De deur kwam uit op een pleintje, of binnenplaats, die gevormd werd door een tiental grote woonwagens, die in een kring waren opgesteld, zo dicht naast elkander, dat er slechts zeer nauwe doorgangen vrij bleven.

In sommige van die wagens brandde reeds licht, maar de meesten waren nog duister.

— Dit is de wagen waar Sylvia slaapt, met nog vier andere vrouwen, zei Gaston, op een der grote wagens wijzend, en dat is mijn verblijf. En sta mij nu toe, u dank te zeggen voor uw tussenkomst, mijnheer, al moet ik vrezen, dat onze toestand zich daardoor niet verbeterd heeft. Gij kent Marco Galgari niet. Hij is een woesteling, wraakzuchtig en zonder medelijden, vooral als het om geld gaat. Hij wil zoveel mogelijk verdienen en daarom liet hij ons vanavond die gevaarlijke toer verrichten. Dan kan hij een hogere gage bedingen.

— Maar gij zijt toch niet aan die man gebonden; gij kunt toch ieder ogenblik een andere weg inslaan, merkte Brand op, die vol belangstelling naar het jonge paar had gekeken.

Maar Gaston schudde droevig het hoofd en antwoordde:

— Daarin vergist gij u, mijnheer. Wij hebben niet alleen ons contract, wij zijn nog door andere banden aan hem verbonden. Falgari is onze oom en tevens onze voogd, als ik het zo mag noemen. Hij heeft ons tot acrobaten opgeleid en hij heeft dus zekere rechten op ons. Bovendien, wij vormen nu eenmaal een trio en het is niet zo gemakkelijk, een goede partner te vinden voor een nummer als het onze.

Lord Aberdeen had geen oog afgewend van het fraai besneden, regelmatige gelaat van de knaap.

Hij werd getroffen door het zwaarmoedige in zijn uiterlijk, door de beschaafde klank van zijn stem, door zijn gehele houding en door de wijze waarop hij zich uitdrukte.

Hij wilde iets zeggen, toen de deur van de artistengang door een ruwe hand werd opengeworpen en er iemand naar buiten kwam zwaalen, met een hoge hoed schuin op het gepommadeerde hoofd en die op onnozele wijze een liedje voor zich heen neuriede.

Er verscheen een minachtende uitdrukking op het gelaat van Gaston, toen hij op zachte toon zei:

— Dat is Trigona, een van de directeuren. De kerel is, zoals gewoonlijk, weer dronken.

Inderdaad, daar kwam een van de directeuren aanwaggelen en vlak bij het groepje stond hij stil, om zijn uitgedoofde sigaar aan te steken, hetgeen blijkbaar met grote moeite gepaard ging.

Zijn grof, opgezet gelaat met de gitzwarte geverfde snor werd rossig verlicht door het vlammetje van de lucifer, toen hij, waggelend op zijn voeten, het dunne stokje bij zijn sigaar trachtte te brengen.

Hij stond een ogenblik verwezen voor zich heen te kijken tot hij plotseling Sylvia in het oog kreeg.

Hij deed een paar wankelende stappen naar haar toe en stak grinnkend zijn behaarde hand uit, om haar onder de kin te strelen.

Het jonge meisje week met een onderdrukte kreet van afschuw terug en dadelijk stond Gaston met een dreigende blik in zijn ogen naast haar.

— Laat haar met rust, dronkenlap, of je krijgt met mij te doen, zei hij toornig.

Er kwam een vals licht in de ogen van de beschonken directeur, toen hij hakkelde:

— O... zo... het bastaardje durft veel te zeggen. Pas jij maar op, ventje, neem je in acht, meer zeg ik voor het ogenblik niet.

Hij mompelde nog iets onverstaanbaars, waggelde verder en beklom niet zonder moeite het trapje van een der grootste woonwagens, waarin hij verdween.

Gaston stond geruime tijd doodstil op dezelfde plek, met gebalde vuisten en met moeite kwamen de woorden over zijn lippen, toen hij zei:

— Hoe noemde de kerel mij toch? Wat zei hij daar, Sylvia? Een bastaard noemde hij mij? Wacht, ik zal hem dadelijk opheldering gaan vragen.

Hij deed reeds een stap in de richting van de wagen, maar Sylvia legde haar hand met een smekend gebaar op zijn arm en zei:

— Doe het niet, Gaston. Die man weet immers niet wat hij zegt. Laat hem toch aan zijn lot over; hij is beschonken.

Lord Aberdeen had geen woord van het korte voorval gemist en hij had

de uitdrukking gezien op het gelaat van de dronken directeur.

En zijn verlangen werd nog groter, nader kennis te maken met de knaap en zijn bevallige zuster.

Hij nam Gaston onder de arm en zei:

— Als dat daarginds uw wagen is, laten wij daar dan binnengaan. Het restaurant komt dan later wel. Ik zou gaarne eens iets uit uw verleden vernemen.

— Er valt, helaas, niet veel te vertellen, mijnheer, zei Gaston met een droevig gelaat. Iedere avond optreden, iedere middag en vaak ook 's ochtends repeteren, om lenig en krachtig te blijven. Weinig tijd om te lezen en iets te leren, steeds reizen en trekken, dronkenschap en liederlijkheid om je heen en het vooruitzicht op een dodelijke val.

— Gij houdt dus niet veel van uw beroep? vroeg Brand.

— Ik heb er gloeiend het land aan, mijnheer. Niet om mijzelf, niet omdat ik laf ben, geloof dat niet, maar voor mijn zuster. Gij weet niet wat voor angsten ik uitsta daar boven op het platform, als zij zich, aan de trapèze hangend, in de ruimte werpt.

— Ik kan het mij voorstellen, heren Lord Aberdeen op zachte toon.

Met z'n vieren waren zij nu de kleine trap opgegaan, die naar een klein balkon voerde, vanwaar een deur toegang gaf tot het inwendige van de grote woonwagen.

Zij moesten eerst de kitchinette passeren en kwamen toen in een ruimte, waar aanstonds de vier opklapbedden neergeslagen zouden worden, die thans nog in de zijwanden waren verborgen.

Op planken stonden en lagen tal van voorwerpen, riemen, een zware zweep, een lange vork om wilde dieren in bedwang te houden, tinnen bekers, flessen, een spel kaarten, een scheerdoos en andere dingen.

In het midden stond een smalle tafel op twee ijzeren stangen, die eveneens neergeklapt kon worden, zodat men gemakkelijker aan weerszijden kon passeren.

— Ik kan u slechts een paar tabouretten aanbieden, heren, begon Gaston

met een flauwe glimlach. Dit is mijn hoekje.

— Zijn die boeken van u? vroeg Lord Aberdeen nieuwsgierig, terwijl hij wees op een kleine boekenrek, gevuld met blijkbaar veel gelezen boeken.

Gaston kreeg een kleur, toen hij antwoordde:

— In mijn weinigen vrije tijd lees ik zoveel mogelijk, mijnheer.

Op goed geluk nam Lord Aberdeen een van de boeken van de plank en las de titel.

Het was een deel van « de geschiedenis der Franse revolutie » van Jaures.

Lord Aberdeen keek vol belangstelling naar die jonge acrobaat, die in zijn vrije tijd behagen schiep in zulke geleerde en droge lectuur.

Hij bladerde even in het boek, toen zijn aandacht getrokken werd door een bladwijzer.

Het was een stukje perkament, ongeveer een decimeter lang en half zo breed en aan de voorzijde beschreven met Latijnse woorden, in dat sierlijke schrift, hetwelk de monniken, de enige, die in het begin der Middeleeuwen de edele schrijfkunst machtig waren, zich hadden eigen gemaakt.

De hoofdletters waren met rode, de gewone met zwarte inkt geschreven, die nog slechts weinig verbleekt was.

De achterzijde van de perkamenten bladwijzer vertoonde enige grillige tekeningen, van die eigenaardige stijfheid welke de primitieven kenmerkt en bovenaan bevond zich een soort wapen, waaronder een wapperend lint, waarop eveneens een paar Latijnse woorden waren geschreven.

De lettertjes waren zeer klein en Lord Aberdeen moest ze dicht bij de ogen houden, voor hij kon lezen wat er stond:

« Ora et Labora » — Bid en werk.

Lord Aberdeen nam het papiertje voorzichtig op en vroeg toen vol belangstelling:

— Behoort die bladwijzer u toe?

— Ja mijnheer, dat boekenmerk is mijn eigendom.

— Bezit gij het al lang?

— Zolang mij heugt. Ik vond het eens bij toeval tussen oude kleertjes, die ik als knaap gedragen heb. Ik meen mij flauwtjes te herinneren, dat ik als kind al met dit mooie papiertje speelde. Ik heb het steeds bewaard en het naderhand als bladwijzer gebruikt, maar dat het dat werkelijk is, dat hoor ik voor het eerst uit uw mond. Stelt gij belang in zulke dingen?

— Zeer veel. Mijn vriend hier echter nog meer. Hij zal u kunnen zeggen, dat dit een zeer fraai specimen is van de bladwijzers, zoals die in het begin van de 15e eeuw gebruikt werden, toen nog slechts zeer weinig personen behoorlijk konden schrijven. Dit is stellig het werk van geleerde monniken, die de bladwijzer gemaakt hebben voor een of andere adellijk heer en zeer waarschijnlijk een Fransman, te oordelen naar dit wapen. Wat zeg jij er van, Charles?

De vraag was gericht tot Brand, die de bladwijzer vol aandacht bekeken had en nu zei:

— Dat wapen is stellig Frans. Ook de wijze van verdeling der Latijnse woorden wijst daar op. Het is een zeer mooi en ook een zeer zeldzaam staaltje van Middeleeuwse calligrafie. De edelman, aan wie het heeft toebehoord, was, zijn tijd in aanmerking nemend, een ontwikkeld man, die reeds een kleine boekerij bezat, want hier in de benedenhoek vind ik in het Latijn vermeld: « Behorend tot de boekerij van graaf Passerat de Silans, heer van Charmoy. »

Het was alsof er plotseling een schok door Lord Aberdeen heenging, bij het horen van die laatste naam.

Hij wierp dadelijk het gesprek over

een andere boeg, klapte het boek dicht, zette het weer op het rek, liet zich een en ander verhalen uit het verleden van de jongeman en zijn zuster, maar nam spoedig daarna afscheid, met de belofte, zijn bezoek te zullen herhalen.

Nauwelijks stond Lord Aberdeen met zijn vriend Brand buiten de kring van woonwagens, of hij zei opgewonden:

— Nu weet ik, waarom het gelaat van die jongen mij vaag bekend voorkwam. Komt het jou zelf niet voor dat je zijn gezicht al eens vroeger gezien hebt, Charles?

— Ik kan mij werkelijk niet herinneren...

— Ik des te beter. Ik heb zijn gezicht al eens meer gezien, en toen behoorde het tot een edelman, de heer van Charmoy, die in 1680 geschilderd werd door Leonardo Da Vinci, en wiens beeltenis hangt in het Louvres te Parijs. Vertel mij eens, Charles, hoe staat het met je gymnastische geoeffendheid?

— Mijn hemel, hoe kom je zo plotseling aan die overgang, Edward? vroeg de jonge man verbaasd.

— De overgang is minder gedwongen dan jij denkt! riep Lord Aberdeen uit. Er is iets met die jongen, dat in de hoogste mate mijn belangstelling heeft gaande gemaakt: mijn belangstelling en mijn wantrouwen. Ik wil hem van nabij gadeslaan en daartoe is het nodig, dat wij deel uitmaken van het circus der heren Brusati en Trigona. Morgen melden wij ons aan, jij, Henderson, onze brave reus en ik, als parterre acrobaten, en mijn naam is niet John Raffles, als wij niet dadelijk worden aangenomen.

Hoofdstuk III

HET NIEUWE NUMMER

Het was omstreeks tien uur in de voormiddag, toen drie mannen de kring binnen stapten, achter het reusachtige circus gevormd door de woonwagens en

die hun schreden richtten naar de grootste wagen, op welks zijwand met grote zwarte letters het woord «Direzziione» geschilderd was.

Er kwam een stalknecht toelopen, die vroeg wat zij wensten en een van de mannen, die alle drie vrij opzichtig gekleed waren, antwoordde:

- Ik moet je baas spreken, jongen.
- Welke? Ik heb er twee.
- Alle twee mijnentwege.

De stalknecht wierp een schuinse blik op de grootste van de drie mannen, een ware reus, met de schouders van een Hercules, benen als brugpijlers en geweldige handen en verdween in het binnenste van de wagen, op welks balkon een ogenblik later de heer Trigona in eigen persoon verscheen, in zijn hemdsmouwen, zonder boord en met een dikke sigaar tussen de lippen.

Hij scheen aan het werk te zijn, tenminste hij had een vulpen in de hand en vroeg op tamelijk ongeduldige toon:

- Wat is er? Wat wilt ge?
- We willen u eens spreken, mijnheer, gij zijt zeker de directeur?
- Een er van. Wat wouwen jullie?
- Werken, antwoordde de woordvoerder van het kleine groepje laconiek.
- Wat doe je?
- Parterre-acrobaten.
- Waar het laatst geweest?
- Al in geen maanden in het publiek opgetreden.

Trigona trok een bedenkelijk gezicht en mopperde toen:

— Dan zou ik jullie op de bonnefooi moeten nemen; dat is wel wat gevaarlijk. We zouden wel plaats hebben voor een goed nieuw nummer, maar...

Hij zweeg, toen zijn oog op de reus van het trio viel.

Trigona had ongetwijfeld in zijn lange leven als circusdirecteur heel wat atletische figuren gezien, maar zulk een evenredigheid van bouw, zulk een volkomen harmonie bij een menselijk wezen van die grootte en die omvang, had hij nog zelden waargenomen.

Hij scheen zich te bedenken en vroeg toen opnieuw:

- Kennen jullie nog al wat?
- U kunt er zich wel dadelijk zelf van overtuigen, als u zich de moeite geeft mee naar de piste te gaan.
- Goed. Is jullie « drager » sterk?

De man die tot dusverre het woord gevoerd had voor de acrobaten, gaf de reus een wenk en het volgende ogenblik voelde Trigona zich aangegrepen door de twee geweldige handen, hoog in de lucht geheven, een tijdlang vastgehouden en toen langzaam en voorzichtig weer op de grond neergezet, na over het hek van zijn balkon te zijn getild.

— Knap! zei de directeur kortaf, terwijl hij zijn vest gladtrok. Ik weeg 104 kilo, zonder kleren. Nu, wij zullen wel eens zien, ga maar mee. Hoe is je naam?

- Trio Radolin.
- Je eigen naam bedoel ik.
- Matthews.
- Jij bent aansprakelijk?
- Ja, ik teken.
- Nu, misschien worden we het wel eens.

Onder het spreken waren de vier mannen naar de artistengang gelopen en een paar minuten laten stonden Raffles en Charles Brand, thans vergezeld door de Herkulische chauffeur James Henderson, midden in de arena.

Er werd juist door sommige leden van het gezelschap gerepeteerd en aanstonds zouden Raffles en Brand de vuurproef der herkenning moeten doorstaan, want ook het trio Falgari bevond zich in de arena en was op het punt, naar de trapèzes te klimmen.

Er was een clown, die, in zijn hemdsmouwen en met zijn flambard op het hoofd, bezig was een varken af te richten, dat erg uit zijn humeur scheen te zijn en telkens woedend naar hem beet en in een hoekje was een man met grijzend haar, doende, een klein meisje de eerste beginselen bij te brengen van het lopen over de gespannen draad.

Nog wat verder studeerde een jonge man met een bleek gezicht, die op het programma vermeld stond als de « Koning der Jongleurs », een paar nieuwe toeren in met ballen en hoepels.

Al die mensen hielden een ogenblik op, om naar het drietal te kijken, dat daar zoeven de tent was binnengestapt, voorafgegaan door de directeur in eigen persoon.

Maar Raffles had wel zorg gedragen voor een uitstekende vermomming, want

geen van de drie Falgari's herkende in de krachtig gebouwde, zwartharige atleet ook maar een seconde de edelman met het reeds grijzende haar, met wie zij de avond te voren hadden kennis gemaakt.

Wat Brand betreft, hij had zich steeds een weinig op de achtergrond gehouden en zich slechts zelden in het gesprek gemengd en een weinig zwartsel op de wenkbrauwen, een kleurmiddeltje voor het haar, waren voldoende geweest, om ook hem tegen herkenning te vrijwaren.

Wie zou er trouwens aan hebben durven denken, dat die deftige circusbezoekers en deze met nagemaakte elegance geklede kunstmakers dezelfde waren!

Er werd een weinig plaats gemaakt en een kleed van stevige stof werd over het zand uitgespreid.

Raffles, Brand en Henderson ont deden zich, zonder zich in het minst te storen aan de nieuwsgierige blikken, die op hen gericht werden, van jas, vest en boord.

Trigona, nog altijd lurkend aan zijn dikke sigaar, was met gekruiste armen op de eerste rij der schuins oplopende bankenrijen gaan zitten en keek aandachtig toe.

De drie sollicitanten waren nog geen vijf minuten aan de gang, of de circusdirecteur begreep, dat hij hier de hand kon leggen op een drietal parterreacrobaten, zoals hij er in lange tijd geen gezien had.

De grootste, de zwaargebouwde reus was van een kracht, die ongelooflijk scheen, de beide anderen van een sierlijkheid en lenigheid, die de moeilijkste toeren voor hen tot een spel schenen te maken.

En de reus wierp met hen, alsof zij eenvoudig vangballen waren.

Na tien minuten riep Trigona uit:

— Jullie kunt je wel weer aankleden. Ik neem jullie. Ga maar met mij mee, dan maken wij de rest in orde.

De drie mannen deden hun boorden weer om, trokken vest en jassen aan en volgden langzaam de ongeduldige directeur.

Raffles ging daarbij vlak langs Marco Falgari, die hem even onderzoekend opnam, maar op wiens gelaat geen enkel teken van herkenning te lezen was.

Enige meters verder liep Raffles Gaston voorbij.

De jonge man was in zijn tricoot onder een soort kamerjas.

En in het voorbijlopen vroeg hij op zachte toon:

— Gaat de nieuwe toer door?

De jonge man keek hem ten hoogste verbaasd aan en antwoordde toen:

— Voorlopig niet. Maar mag ik weten hoe u weet, dat...

Hij kreeg echter geen antwoord, want Raffles was al weer verder gegaan, met de handen in de zakken.

Trigona stond reeds ongeduldig op hem te wachten aan de voet van het kleine trapje, dat naar zijn bureau op wielen voerde en 'n ogenblik later stonden zij allen in het kleine rijdende kantoor, dat was volbehangen en beplakt met portretten van beroemde paardrijsters, danseressen, slangenbezweersters en andere vrouwelijke artisten.

Er stond een schrijfbureau, een locketkast en een paar gemakkelijke stoelen.

Op een kleine, ronde tafel stond een fles port en daarnaast een glas, waaraan het duidelijk te zien viel, dat er nog zoeven uit gedronken was.

Directeur Trigona scheen al vroeg in de ochtend een aanvang te maken met zijn geliefkoosde uitspanning.

Hij nam uit een portefeuille een gedrukt contract, legde het voor zich neer, wierp zich achterover in zijn gemakkelijke bureaustoel, rolde de dikke sigaar van de ene mondhoek naar de andere en vroeg toen:

— Wat moeten jullie verdienen?

— Wij zullen het schappelijk met u maken, directeur, omdat wij maanden niet zijn opgetreden, gaf Raffles ten antwoord en noemde 'n bedrag, niet zo laag dat het wantrouwen kon inboezemen, maar evenmin zo hoog, dat de directeur er niet aan zou kunnen denken, hen te nemen.

Het scheen Trigona echter nog al mee te vallen, want zijn zwarte ogen glom-

men, toen hij het contract begon in te vullen.

— Voor hoeveel tijd? vroeg hij onder het schrijven, zonder op te zien.

— Laten wij zeggen: voorlopig veertien dagen. Vallen wij erg in de smaak, dan kunnen wij nog altijd prolongeren.

— Maar ik heb mijn mensen altijd veel langer! riep de directeur uit.

— Dat is wel mogelijk, maar wij zijn ook iets bizonders, zei Raffles droogjes. En voor ik het vergeet, voor stalwerk zijn wij niet te krijgen, denk daarom. Wij maken ons nummer en verder geen nieuws.

Trigona keek even bedenkelijk, want slechts de allereerste artiesten, die niet vast aan de troep verbonden bleven, waren vrijgesteld van het werk met bezem en hark.

Alle anderen moesten als pikeurs of stalknechts medehelpen.

Maar het eind was toch, dat het «Trio Radolin» van die verplichting zou worden vrijgesteld.

In dat opzicht stonden zij dus zelfs boven het beroemde Trio Falgari, waarvan de mannelijke leden verplicht waren, als pikeurs mede te helpen, tot het tijdstip waarop zij moesten optreden.

Daarna waren zij vrij om te doen wat zij verkozen, in tegenstelling met de mindere goden, die slechts even hun livree mochten uitgooien, om hun nummer ten beste te geven en ze dan dadelijk weer moesten aantrekken, om opnieuw stalbezem en hark ter hand te nemen. Raffles zette de naam Mattews onder het contract, hij kreeg een duplicaat, waaronder Brusati reeds zijn naam had gezet en de overeenkomst was gesloten.

Trigona gaf snel de nodige bevelen voor de drukker van de programma's want nog diezelfde avond zouden de parterre-acrobaten debuten.

— Dat is vlug en goed gegaan, zou ik zeggen, zei Raffles op zachte toon glimlachend, toen de drie mannen weer langzaam naar de artistengang terugliepen. Wij zijn nu tenminste in staat, die Falgari eens wat nader op de vingers te kijken, benevens onze waarde directeur Trigona. Het spookt mij nog altijd door het hoofd, dat hij gisteravond on-

ze jonge vriend Gaston het scheldwoord bastaard heeft toegeslingerd.

— Toen was hij dronken, merkte Brand op.

— Dat is zo, maar de zegswijze luidt, dat kinderen en dronken lieden de waarheid zeggen. Intussen moet ik je zeggen, niet goed te begrijpen, wat hij met dat woord eigenlijk bedoelde.

— Waar gaan wij nu heen?

— Wij gaan nog eens naar binnen en maken dan nader kennis met Gaston en zijn zuster. De bladwijzer, die wij gisteren in de hand hebben gehad, heeft mij zeer nieuwsgierig gemaakt. Gaston zei, zich te herinneren, een geruime tijd met dat stukje papier te hebben gespeeld, toen hij nog een klein kind was. Ik vraag mij af, hoe dat mogelijk kan zijn geweest, als het niet in het bezit was van zijn ouders. En als zij het bezaten, hoe kwamen zij er dan in 's hemelsnaam aan?

— Misschien is de bladwijzer wel bij ongeluk in een of ander oud boek blijven zitten, hetwelk de familie Charmoy kan hebben gekocht.

— Zulke boeken verkoopt een adellijke familie niet, hernam Raffles hoofdschuddend. Tenzij zij in grote armoede verkeert en daarvan is hier zeker geen sprake. Voor zover ik het in die korte tijd heb kunnen nagaan, behoort de grafelijke familie Passerat de Silans tot de rijkste in geheel Frankrijk.

— Hoe zou de knaap er dan aan hebben moeten komen?

— Dat is juist de vraag die mij bezig houdt, Charles. Er is echter nog méér. Hoe meer ik hem aanzie, hoe frappanter zijn gelijkenis met het portret van de heer van Charmoy in het Louvre te Parijs mij opvalt. Ik heb vanochtend nog eens in de geïllustreerde catalogus gebladerd en zelfs op de reproductie is die opvallende gelijkenis te zien.

— Maar wat denk je dan eigenlijk? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Het is niet zo gemakkelijk te zeggen, wat ik denk. Natuurlijk kan hier nog toeval in het spel zijn, ofschoon het dan een toeval van een eigenaardige aard is. De jongen zou ook een natuur-

lijke zoon kunnen zijn van een der laatste graven van Silans en daarop zou dan het scheldwoord kunnen slaan, hetwelk die dronken kwibus hem gisteren naar het hoofd slingerde.

— Uitstekend, maar dat zou dan zijn bezit van die eeuwenoude bladwijzer niet verklaren.

— Dat is zo, daarentegen wel de aanwezigheid van die zuster, waarmee ik anders, eerlijk gezegd, niet goed raad zou weten. Het komt wel eens voor, dat een adellijke spruit, om de een of andere reden verdonkeremaand wordt, maar dat men dan tegelijkertijd zijn zuster laat verdwijnen, dat komt al heel weinig voor, omdat het meestal overbodige moeite is. Een vrouw erft in Frankrijk nu eenmaal geen landgoed, ook geen titel, tenminste niet in directe lijn en ook niet het hoofdfortuin. Nu, de toekomst zal ons dat alles wellicht wel duidelijker maken.

— Hoe is eigenlijk de erfopvolging bij de Franse adel?

— Heel eenvoudig, en in hoofdzaak dezelfde als bij ons. Indien er zoons zijn erft de oudste de titel, het kasteel en het leeuwenaandeel van het gehele fortuin, als dat er is. De op hem volgende zoon moet zich met minder tevreden stellen. Sterft de oudste zoon voor de vader, dan gaan natuurlijk zijn rechten over op zijn jongere broer en zo vervolgens. Zijn er in het geheel geen zoons dan komt voor de aanvaarding van de titel allereerst de broeder van de vader in aanmerking en na hem diens oudste zoon en zo vervolgens, wanneer zij er zijn; en zijn zij er niet, dan sterft het geslacht uit, want de titel kan nooit rechtstreeks overgaan op een vrouw. Heeft de graaf dus geen zoon, dan erft in de eerste plaats zijn broeder, dan zijn neef titel en fortuin.

— En neven van zusterszijde?

— Die kunnen nooit in aanmerking komen. Titels vererven in Frankrijk alleen in de mannelijk linie.

Onder het spreken waren zij reeds weer binnengegaan, volgden de nauwe gang, bereikten de stallen, waar op dat ogenblik de paarden werden geroskamd

en bevonden zich een ogenblik daarna weder in de piste.

Daar geheel boven, in het valse licht, veroorzaakt door een mengeling van het gewone daglicht en het schijnsel van een paar grote schijnwerpers, waren de drie luchtacrobaten nog altijd bezig met hun oefeningen.

Falgari schreeuwde thans luid en met ruwe stem zijn bevelen en van zijn sierlijkheid van de avond was weinig over.

Hij had zijn broek eenvoudig wat omgeslagen, zijn jas uitgetrokken en werkte in dat weinig bevallige costuum.

Het meisje en de knaap deden hun sprongen boven het uitgespannen net met dezelfde nauwkeurigheid als des avonds, maar de nieuwe, moeilijke toer werd nagelaten.

De jongelieden wisten niet, dat de vreemde heer, die hen de avond te voren beschermd had, nog diezelfde nacht bewerkt had, dat de politie Falgari een waarschuwing had doen toekomen, om zijn gevaarlijke toer niet te herhalen, wanneer hij niet met de strafrechter in aanraking wilde komen.

Die bedreiging scheen voldoende te zijn geweest, om de ruwe kerel van zijn plannen te doen afzien.

De clown met zijn kwaadaardig varken was nog altijd met onuitputtelijk geduld aan de gang en bij wijze van beloning voor de geslaagde toer kreeg de knorrende krulstaart ter versnapering telkens een half rotte appel, die hij vol welbehagen oppeuzelde.

Raffles, Brand en de reusachtige Henderson namen kalm plaats en wachtten, tot de Falgari's met hun oefeningen gereed zouden zijn.

De trapèzes werden eindelijk weer vastgemaakt, de drie acrobaten sprongen achtereenvolgens in het net en duikelden daarna over de rand, om zich luchtig in het zand van de piste te laten vallen.

Al spoedig was de vriendschap aangeknoopt en Gaston scheen zich instinctmatig aangetrokken te voelen tot zijn nieuwe collega met het ernstige, krachtig getekende gelaat en de doorringende grijze ogen.

Hoofdstuk IV

ONDERZOEKINGEN

Diezelfde namiddag brachten Raffles en Brand een bezoek aan het Brits Museum en wel voornamelijk aan de afdeling archeologie en snuffelden daar alles na wat zij omtrent het geslacht van de graven Passerat de Silans te weten konden komen.

Het bleek hun, dat de eerste graven van die naam reeds in oude oorkonden van het jaar 1430 genoemd werden.

Enige hunner streden mee onder de vaan van Jan Zonder Land en velen hadden aan de kruistochten deelgenomen.

Tijdens de revolutie ontsnapte het kasteel der Silans, in Vendôme gelegen, als door een wonder aan de plunderzucht van het tot razernij geprikkelde grauw en het grafelijk slot moest zich nog altijd op dezelfde plek bevinden.

Maar de boeken in het Museum gingen slechts tot aan het Directoire-tijdperk en om iets naders te weten te komen, zouden zij dus andere bronnen moeten aanboren.

Niets was echter gemakkelijker, zoals al spoedig bleek.

Want het eerste het beste reisbureau kon hun mededelen, dat het oude slot in Vendôme nog altijd door afstammelingen van het beroemde grafelijke geslacht bewoond werd.

Nog één stap verder en Raffles zou te weten komen wat hij weten wilde.

Hij begaf zich daartoe naar het Frans Consulaat, waar men hem beloofde, inlichtingen te zullen inwinnen en reeds twee dagen later vernam hij dat omstreeks 15 jaar geleden, titel, landgoed en familievermogen uit de handen van de oude graaf Henry Passerat de Si-

lans waren overgegaan in die van zijn neef Julien de Charmoy, de oudste zoon van zijn broeder, die reeds achttien jaren geleden stierf.

Raffles verliet het Consulaat, na de onkosten van het onderzoek te hebben voldaan en ging wat hij vernomen had mededelen aan Brand, in een klein café, dicht bij de plek waar het circus was opgeslagen en waarvan zij een soort hoofdkwartier hadden gemaakt.

De jonge man wachtte hem op, gezeten achter een onschuldig glas melk, want er werd in die dagen veel van de krachten der drie mannen gevergd.

— Wel? vroeg hij loconiek.

— Wel, ik weet nog niet heel veel, maar toch wel, dat vijftien jaren geleden, titel en fortuin aan een zijlinie zijn overgegaan, natuurlijk wegens gebreke aan een rechtstreekse stamhouder.

— En die stamhouder is natuurlijk onze vriend Gaston? vroeg Brand, met zijn neus boven zijn glas melk en een guitige tinteling in zijn blauwe ogen.

— Natuurlijk, je houdt mij voor een romantische dwaas, die weer allerlei onmogelijke dingen fantaseert, zei Raffles kalm, terwijl hij tegenover Brand plaats nam. Neen, verontschuldig je maar niet, het valt duidelijk op je gelaat te lezen.

— Ik denk er ook niet aan om mij te verontschuldigen, protesteerde Brand. Ik heb immers gelijk. Die jongen zal vijftien jaar geleden wel gekidnapt zijn of iets dergelijks? Ontvoerd door handlangers van de tegenwoordige titelhouder? Door zigeuners opgelicht?

— Ja, iets dergelijks, antwoordde Raffles zeer kalm.

Brand keek van zijn glas melk op,

om Raffles met wijdgeopende ogen aan te staren en pas na enige ogenblikken klonk het vol verbazing van zijn lippen:

— Het is dus geen grap? Geloof je dat in ernst?

— Het komt mij althans waarschijnlijk voor, antwoordde Raffles. Jij maakt er een grapje mee, maar ik rijg eenvoudig enige feiten aaneen en aan het einde van die keten kom ik tot de slotsom, dat Gaston inderdaad in nauwe betrekking moet staan met wat ik zoeven op het Franse Consulaat vernam.

— Dat is sterk! barstte Brand uit.

— Waarom? Ik had bijna gezegd, dat het heel gewoon is. Men leest dergelijke dingen vaak in boeken, haalt dan glimlachend de schouders op en mompelt met iets van medelijden in zijn stem voor zich heen: «Louter verzinsels!» En dan vindt men iets dergelijks een week later in zijn lijfblad, de feiten zijn onmogelijk te weerleggen, zij zijn dikwijls nog romantischer dan de stoutste fantasie van een romanschrijver kon bedenken, en dan zwijgt de lezer, of hij zegt ten hoogste: «Dat is kras!» zoals zeker iemand van mijn vrienden daareven deed. Welbeschouwd bestaat er ter wereld volstrekt niets wat de moeite van de verbazing waard is, want alles kan gebeuren, als het vroeger al niet eens gebeurd is. Hoeveel mensen hebben er niet medelijdend gelachen toen er voor het eerst van de bende van het «Kwade Oog» gewaagd werd? Het was nonsens, het was een verdichtsel, zoiets bestond niet, heette het. Sla nu de bladen op en op de fotopagina's kun je zelfs afbeeldingen zien van mannen in zwarte mantels en met zwarte kappen over het hoofd, die op de borst een woest starend tijgeroog geschilderd hebben; een zusje van het «Kwade Oog», dat wij zo hardnekkig bestreden hebben. En daarom blijf ik bij wat ik zoeven heb gezegd.

— En hoe wil je dat bewijzen? vroeg Brand, die volstrekt niet overtuigd scheen te zijn.

— Door het nader te onderzoeken. Als ik naar de verblijfplaats van de Silans telegrafeer en ik krijg ten antwoord, dat ongeveer vijftien jaren ge-

leden graaf Henry een enige zoon had, die spoorloos verdween, toen hij nog een knaapje was van vijf jaar, zal je dan toestemmen, dat ik toch wel eens gelijk kon hebben?

— Dan zou ik de zaak zeker onder een geheel andere gezichtshoek bekijken! riep Brand uit. Dan zou inderdaad de kans groot worden, dat je gelijk hadt.

— Dat denk ik ook, hernam Raffles droogjes. Ga zelf toch maar eens na. Die gelijkenis zou desnoods nog toevallig kunnen zijn. Maar wij vinden ook een bladlegger, die aan de grafelijke familie heeft toebehoord en die klaarblijkelijk ontsnapt is aan het spiedend oog van degenen, die de knaap roofden. Hij is een Fransman. Zijn gehele verschijning, al wat hij doet, de wijze waarop hij denkt en spreekt, toont duidelijk aan dat hij geen ras-acrobaat is, maar wel een ras-edelman. Adelijk bloed verloochent zich nooit, onder geen enkele omstandigheid, en de weinige uitzonderingen bevestigen slechts de regel. Gaston herinnert zich met de bladwijzer te hebben gespeeld, waar kan hij dan anders gedaan hebben dan in zijn ouderlijk huis? Nog gisteren sprak hij ervan hoe hij een vage herinnering had aan een prachtig park, aan bedienden die voor hem vlogen, aan een zacht bedje met een troonhemel er boven, aan zilveren vaatwerk, aan een pony, een kamer vol speelgoed en andere heerlijkheden van een kind. Dat kan hij zich toch onmogelijk verbeeld hebben.

— Maar, dat meisje dan? Dat is dan zijn zuster niet?

— Dat heb ik ook al aanstonds getwijfeld, amice. Er is volstrekt geen familiegelijkenis tussen die twee.

— Is zij soms ook gestolen? vroeg Brand, met dezelfde olijke tinteling in zijn ogen.

— Je drijft er de spot mee, dat merk ik wel. Gestolen is zij waarschijnlijk niet maar ook zij hoort niet thuis te midden van deze ruwe kerels. Zij is een Schotse, naar ik al heb uitgevonden en haar moeder moet een zeer goede paardrijdster zijn geweest.

— Maar waarom denken die twee dan in 's hemelsnaam, dat zij broer en zuster van elkaar zijn?

— Zij zijn waarschijnlijk van kindsbeen af samen geweest en de rovers van Gaston hebben misschien wel dadelijk de indruk gevestigd, dat zij broer en zuster waren, om een ontdekking van het misdrijf des te moeilijker te maken.

— Ik geloof, dat je Gaston geen groter dienst zou kunnen bewijzen, dan door hem te zeggen, dat Sylvia zijn zuster niet is.

— Waarom denk je dat?

— Omdat die jongen van dat meisje op een andere wijze houdt, als een broeder het zijn zuster doet.

— Iets dergelijks meende ik ook inderdaad te hebben opgemerkt. Nu, als mijn vermoedens bewaarheid worden, dan hoop ik de arme jongen gauw te kunnen gerust stellen.

— Zou hij zelf volstrekt niets vermoeden van zijn afkomst?

— Hoe zou dat mogelijk zijn? Hij kan niet ouder geweest zijn dan vijf of zes jaar, toen hij, tenminste wanneer onze vermoedens juist zijn, uit het ouderlijk huis werd geroofd. In het woelige leven dat daarop volgde, zijn de herinneringen aan zijn vroegste jeugd natuurlijk spoedig geheel en al uitgewist.

— Wie zou volgens jou de rover hebben kunnen zijn?

— Dat is al heel moeilijk te raden. Vergeet niet dat het vijftien jaren geleden is.

— En het zou geschied zijn op bevel van de tegenwoordige heer van Charmoy?

— Wie zou er anders enig voordeel bij hebben gehad?

— Dat is zo. Maar mij dunkt, dat die graaf Julien toch nooit geheel en al gerust kan zijn betreffende het lot van zijn neef. Hij heeft de rover door hem zijn opdracht te geven, natuurlijk tot zijn medeplichtige moeten maken en het komt wel eens voor dat handlangers vroeg of laat berouw krijgen.

— En ook, dat handlangers pogen, opnieuw een bron te doen vloeien, die

reeds opgedroogd scheen, merkte Raffles op. De rover heeft zeker veel geld ontvangen voor zijn misdaad, maar dat geld kan zijn opgeraakt en hij kon wel eens willen trachten, de voorraad opnieuw aan te vullen. Maar dit is alles leeg gepraat; het is zeer goed mogelijk dat de medeplichtigen reeds gestorven zijn en wij moeten trouwens eerst bericht afwachten uit Vendôme.

Een half uur later verzond Raffles een telegram met betaald antwoord aan de prefect van het Departement Vendôme en nog voor de voorstelling een aanvang nam die avond, had Raffles de volkomen bevestiging in handen van hetgeen hij vreesde.

De prefect deelde hem in zijn antwoordtelegram mede, dat inderdaad omstreeks vijftien jaren geleden de kleine Gaston de Charmoy op een noodlottige wijze om het leven gekomen was, terwijl hij in het park van zijn vader speelde. Het kindermisje had de knaap niet nauwlettend in het oog gehouden, hem op een gegeven oogenblik vermist en toen zij hem angstig ging zoeken, had zij tot haar dodelijke schrik het strooie matrozenhoedje van het knaapje zien drijven op het water van de rivier, die daar ter plaatse met vrij groot verval dwars door het park liep. Men had onmiddellijk de rivier afgedregd, zonder echter een spoor van het ongelukkige kind terug te vinden.

Toen Raffles het uitvoerige telegram gelezen had, vouwde hij het glimlachend op en borg het zorgvuldig weg.

Het was reeds bij half negen, toen Raffles en Brand bij de brede kring van wagens stonden, die zich aaneenrijden achter het grote circus. Zij wilden juist door een nauwe opening treden, toen hun aandacht getrokken werd door het geluid van twistende stemmen, die uit de directiewagen schenen te komen. Zij luisterden en konden de stemmen van de beide directeuren Brusati en Trigona herkennen. De eerste was blijkbaar in grote woede ontstoken, ofschoon hij, naar het scheen, alle moeite deed, het geluid van zijn stem zoveel mogelijk te temperen.

Wat Trigona betreft, naar het dubbelslaan van zijn tong te oordelen, was hij weer beschonken.

Raffles en Brand slopen wat naderbij, tot zij vlak bij de ingang van de directiewagen stonden en hoorden juist hoe Brusati woedend zei :

— Het gaat zo niet langer. Denk je dat ik het zal dulden dat jij in benevelde toestand onze paarden voorstelt? Het scheelde vanavond waarachtig weinig, of je was over je eigen zweep gestruikeld. Je bent een hondsvot, een zuiplap, en je maakt onze zaak te schande. Van morgen af gaan onze wegen uiteen; ik verbreek onze overeenkomst.

— Jij verbreekt onze overeenkomst? herhaalde Trigona op sarrende toon. En denk je dat dat maar zo gemakkelijk gaat?

— Precies, dat denk ik. Wat dacht je, dat ik mijn hele leven met een drankorgel als jij bent samen zou willen werken?

— Dat zul je wel moeten; wij weten te veel van elkaar! stotterde Trigona.

— Houdt je bek, kerel. Is het je in je hersens geslagen? Zie je wel, dat er niet jou niet langer kan worden samengewerkt? Ik heb het contract zodanig laten opmaken, dat het met drie maanden opzegbaar is. Voor die drie maanden zal ik je schadeloos stellen, al kost het me ook een paar duizend francs en morgen ga je weg; ik wil je niet meer zien.

— Je wilt je oude kameraad er uitgooien? jammerde Trigona op huilerige toon. Nadat we zolang hebben samengewerkt, nadat we samen de zaak van een voddig tentje hebben opgewerkt tot wat het nu is?

— Het is je eigen schuld! riep Brusati op ruwe toon. Als je niet zo zoop, hadden we goede vrienden kunnen blijven. Maar je jaagt het publiek weg, je hebt geen hart meer voor de zaak, je loopt altijd de vrouwen van het personeel na, je bent een lui varken.

— Je lijkt waarachtig wel een midnachtszending. Ga je preken op je oude dag, Brusati? Denk je soms dat je een haar beter bent dan ik? Heb

jij soms vijftien jaar geleden niet meegedaan, om...

— Wil je je bek wel eens houden. Ik geloof waarachtig, dat de kerel in staat is om de zaak aan het licht te brengen. Je slaat door als een oud wijf. En het moet uit zijn. Doe jij wat je wilt, morgen laat ik onze overeenkomst ontbinden.

— Dat kun je niet, ik ben mede-eigenaar. De helft van alles komt mij toe.

— Denk je dat? Zo goed als niets komt je meer toe, dronkelap. Dacht je dat ik dit niet had zien aankomen en dat ik niet wist, dat jij in het geheim langzamerhand al je aandelen verzilverd hebt, om aan geld voor je uitspattingen te komen? En wie denk je wel dat die aandelen weer heeft opgekocht, lulak? Ik. Ik heb ze bijna allemaal in mijn bezit en je hebt niets meer in te brengen, niets. Je bent alleen nog maar in naam mede-eigenaar en morgen kan ik je op straat laten zetten. Je mag blij zijn, als ik je schadeloos stel.

— Staan de zaken zo? Achter mijn rug mijn aandelen opgekocht, hé? Nu zullen wij eens zien of je geen bakzeil haalt. Ik heb wel middelen om je te dwingen, schurk. Wat zou je er van zeggen, als ik morgen eens naar de politie liep en daar... het gevalletje van vijftien jaar geleden vertelde. En Gaston, zou die niet raar opkijken, als ik hem vertelde...

— De zaak is verjaard, hernam Brusati met een kort lachje. Drie maanden geleden waren er juist vijftien jaren verlopen en dat is volgens de Franse wet voldoende. En met de Engelse wetten hebben we niets te maken.

— Zo, zo. En zou het niet in de kranten komen, denk je? Zou jouw naam er niet in gemengd worden?

— Als je dat doet, dan breng je ook jezelf ten onder, hernam Brusati woest.

— Aan mij is dan niets meer te bederven. Je hebt een bedelaar van me gemaakt.

— Het is goed; ik zal er nog wat extra's bij doen, om je mond te stoppen. Maar wij kunnen niet meer samen werken. Je brengt de zaak in discredit door je drankzucht.

— Je gooit me er dus uit?

— Je hebt het aan jezelf te wijten. Morgen ga ik met het contract naar mijn advocaat. Ik zal je 2.000 pond laten uitbetalen; dat is meer dan tienmaal zoveel als waarop je nog recht hebt.

— Twee duizend pond? En dan moet ik zeker van de rente leven? Jij bent een mooie compagnon. Afijn, ik weet nu waaraan ik me te houden heb. En ik weet misschien nog wel andere bronnen om aan geld te komen.

Het trapje kraakte onder zijn zware stappen en Raffles en Brand moesten zich terugtrekken, om niet door de dronkaard te worden gezien.

Trigona wankelde weg over het schaars verlichte pleintje, dat door de woonwagens werd gevormd en de beide vrienden bleven wachten, totdat ook Brusati zich verwijderd had.

Zij keken elkaar glimlachend en zwijgend enige tijd aan en toen begon Brand op zachte toon:

— Nu, daar heeft het toeval ons hoffelijk de behulpzame hand geboden.

— Dat mag je wel zeggen. Wij hebben hier zonder enige twijfel een twist-gesprek afgeluisterd tussen twee medeplichtigen, die ruim vijftien jaar geleden het kind ontvoerd hebben en zijn hoedje in het water hebben gegooid, om aan verdrinken te doen geloven. Dat het lijke nooit gevonden werd behoeft je niet te verwonderen; er wordt immers in het telegram gezegd, dat de rivier op die plek snel stroomde. Het is duidelijk, dat de twee schurken van het geld, dat zij voor die kinderroof ontvingen, hun zaken hebben uitgebreid.

— Maar moest Julien, die de opdracht gaf, dan niet steeds in angst verkeren, dat die kerels hem naderhand geld zouden afpersen?

— Het is helemaal niet zeker of hij wel weet dat Gaston nog leeft, hernam Raffles kortaf. Het is immers heel goed mogelijk, dat hij verwachtte, dat zij de knaap uit de weg zouden ruimen, er niet aan denkend, dat die twee sluwe kerels

het wel zo veilig vonden, de knaap in het leven te laten.

— Is die zaak werkelijk verjaard, zoals Brusati beweerde?

— Ja, helaas. Na vijftien jaren verjaren in Frankrijk soortgelijke misdrijven. Zij zijn geen van beiden meer strafbaar.

— Die schurk van een Julien dus ook niet?

— Dat hangt er van af, of hij inderdaad opdracht heeft gegeven om de knaap te doden. Is dat zo, getuigen Brusati en Trigona in die zin, dan zal de schelm nog een lelijke pijp roken.

— Wat denk je nu te doen?

— Ik denk die Trigona in het oog te houden. De kerel schijnt iets voornemens te zijn, wat hem geld moet opleveren. Ik vraag mij af, wat hij anders voornemens zou kunnen zijn, dan zich naar Vendôme te begeven en te trachten van Julien meer geld los te krijgen, onder bedreiging, dat hij anders de waarheid aan het licht zal brengen. Je reinste chantage, dus.

— Maar als Gaston plotseling zou komen opdagen en zijn rechten zou doen gelden, zou men hem dan voetstoots geloven? Zou hij geen bewijzen moeten overleggen?

— Dat spreekt vanzelf, en ik wil wel erkennen, dat dit niet zo heel gemakkelijk zou zijn. Veel zou afhangen van de bereidwilligheid van de beide kerels, die hem hebben gestolen. Als zij getuigen, dat zij hem na de roof geen oogenblik uit het oog hebben verloren, dat hij in het circus is grootgebracht, dan is er al zeer veel gewonnen. Wij hebben dan nog de perkamenten bladwijzer, die Gaston toebehoort en wij hebben de treffende gelijkenis met vroegere heren van Charmoy. Als hij nu ook nog een of ander litteken heeft, dan kan er geen oogenblik aan worden getwijfeld, of hij zal zich in zijn rechten zien hersteld. Maar daar komt onze brave James aanwandelen; ik geloof dat het tijd wordt om ons voor de voorstelling te kleden.

Hoofdstuk V

ONTHULLINGEN

Het eerste nummer na de pauze was afgelopen en Gaston was bezig, zich in gezelschap van Falgari in het kleedhokje te verkleden, toen er op de deur werd geklopt en Raffles binnentrad, die in die weinige dagen een warme genegenheid voor de schrandere knaap had opgevat, die altijd stil zijn weg ging, niet vloekte of dronk en zijn vrije tijd besteedde om zichzelf op te voeden door het lezen van alle leerboeken, welke hij maar onder zijn bereik kon krijgen.

Raffles wierp een vluchtige blik op Falgari, die hem met een wantrouwende blik aankeek, waarschijnlijk omdat de drie parterre-acrobaten een succes hadden, dat het zijne in de schaduw dreigde te stellen en zei toen tot Gaston, die haastig op hem was toegetreden:

— Maak wat voort, Gaston. Wij wachten op je.

En zacht voegde hij er aan toe, alleen voor de jongen verstaanbaar:

— Haast je zoveel mogelijk, ik moet je dadelijk iets zeer belangrijks toevertrouwen. Het betreft ook Sylvia.

Gaston verbleekte, zijn gelaat vertrok zich krampachtig en hij deed een stap achteruit, terwijl hij Raffles angstig aankeek.

Maar deze stelde hem met een enkel gebaar gerust en zei nu weer luid:

— Wij wachten je bij de artisten-uitgang.

Hij ging heen en voegde zich bij Brand, die vol welbehagen aan zijn sigaret trok, de eerste welke hij zich veroorloofde, sedert hij zich veranderd had in acrobaat.

De beide mannen behoeften niet lang te wachten, toen Gaston en Sylvia reeds kwamen opdagen. Raffles trad de jongelieden tegemoet en wendde zich tot het jonge meisje met de woorden:

— Gij weet wel hoe aangenaam ons uw gezelschap is, Miss Sylvia. Maar ik heb op het ogenblik iets zeer gewich-

tigs met uw... broeder te bepraten en gij zult pas later mogen vernemen wat is dat. Gij neemt het mij toch niet kwalijk?

— Als het van belang is wat gij met elkaar te bepraten hebt, dan wacht ik in de woonwagen. Ik gevoel mij vanavond ook wel een beetje vermoeid.

— Het zou misschien goed zijn als gij enige rust naamt, Miss Sylvia. Ik geloof dat dit werk veel te inspannend is voor u.

— Rust nemen? herhaalde het meisje met een flauwe glimlach. Ik geloof dat Falgari daar wel geen oren naar zal hebben. Tot straks, Gaston.

Het meisje knikte haar broer toe en begaf zich naar de wagen, die zij met drie andere vrouwen deelde. Gaston keek haar een ogenblik na, terwijl hij zenuwachtig op de lippen beet en zei toen tot Raffles:

— Nu ben ik tot je dienst, maar ik kan mij volstrekt niet voorstellen, Matthews, wat je mij wel voor belangrijks hebt mee te delen en dan nog wel over Sylvia.

— Weet je hier geen plekje, waar we volkomen ongestoord kunnen spreken? vroeg Raffles.

— Er staat daarginds een woonwagen, die nu niet gebruikt wordt. Daar kunnen wij spreken zonder dat iemand ons hoort.

De drie mannen richtten hun schreden naar een afzonderlijk staande wagen, beklommen het trapje, sloten zorgvuldig de deur en staken de petroleum-lamp aan.

Het binnenste van de wagen was eenvoudig gemeubeld, met een tafel, een paar stoelen en een veldbed. Toen zij allen gezeten waren, begon Raffles, terwijl hij Gaston glimlachend aanzag:

— Blijf je nog steeds bij je voornemen, om dit gevaarlijke leven vaarwel te zeggen.

— Meer dan ooit, luidde het antwoord. Ik ben niet bang, dat zweer ik je, maar ik huiver steeds voor Sylvia en ik haat die valse klaterschijn, de omgang met die ruwe kerels en de onzekerheid van mijn toekomst. En ik geloof, dat jij in hetzelfde geval verkeert, Matthews. Je bent helemaal niet het echte type van de kunstemaker.

— Ik zal het ook niet lang meer blijven, geloof ik, zei Raffles glimlachend. Maar laten wij niet afdwalen, Gaston. Ik geloof dat ook jij niet lang meer in deze omgeving zult blijven.

— Dat is zeker een grapje?

— Toch niet; ik spreek in volle ernst. Zeg mij eens, Gaston, je bent toch nog steeds in het bezit van die perkamenten bladwijzer, die ik enige dagen geleden eens in je handen heb gezien, toen we je in je woonwagen opzochten?

— Ik heb dat papiertje nog steeds. Waarom wil je dat weten?

— Omdat ik je zou willen aanraden dat stukje perkament zorgvuldig te bewaren. Het kan je dezer dagen te pas komen.

— Hoezo?

— Dat zal je aanstonds vernemen. Heb je je nooit afgevraagd, wat dat papiertje eigenlijk te betekenen heeft? Weet je wel wat het is?

— Om je de waarheid te zeggen, heb ik dat nog nooit onderzocht.

— Dan zal ik je eens inlichten. Het is een heel merkwaardig staaltje van Middeleeuwse schrijfkunst. Het bevat enige Latijnse woorden, samengevoegd tot een spreuk, het vertoont voorts een adellijk wapen en dan een naam: de naam van een Frans adellijk geslacht: Passerat de Silans. Wel eens van gehoord?

— Omstreeks een week geleden kwam er een heer in de woonwagen, die belang in mij scheen te stellen en die de bladwijzer liet zien aan zijn vriend, die hij had meegebracht. Hij noemde toen die naam, maar ik wil je wel bekennen, dat ik hem al weer vergeten was.

— Je mag die naam niet vergeten, Gaston, je mag hem nooit vergeten, want het is de jouwe.

— Wat een flauwe grap van je, Matthews.

— Ik bezweer je, Gaston, dat ik in volle ernst spreek, hernam Raffles met aandrang. Je werkelijke naam is Gaston, heer van Charmoy, graaf Passerat de Silans.

— Maar dat is onzinnig wat je daar zegt! riep de jonge man uit. Dat is onmogelijk.

— Het is zoals ik je zeg, hernam Raffles kalm. Jij hebt immers zelf verklaard, dat je dat ding in je kinderkieren hebt teruggevonden en dat je er vroeger mee gespeeld hebt.

— Maar dat heb ik toch nooit aan jou gezegd. Hoe weet je dat? Ik weet zeker, dat ik dat alleen aan die heer gezegd heb, die in een loge had gezeten en die mij bezocht.

— Ik was die heer, zei Raffles eenvoudig.

— Waarom zeg je dit toch alles tegen me, Matthews? Drijf je de spot met mij?

— Wat mijn vriend zegt, is de volle waarheid, liet nu de stem van Brand zich horen. Vertrouw hem, Gaston, het is voor je bestwil. Laat het je ook niet vreemd schijnen, dat wij als parterre-acrobaten zijn opgetreden; het was om dichterbij je te zijn en je te kunnen beschermen.

— Zo is het, Gaston, hernam Raffles. Kom, wij willen je niet langer in de onzekerheid laten. Je hebt met die bladwijzer gespeeld en dat heb je alleen kunnen doen in het kasteel van je vader, die reeds sedert vele jaren overleden is. Ga naar de zaal der Middeleeuwse schilders in het Louvre, laat je het portret van François de Charmoy wijzen, dat geschilderd is door Leonardo Da Vinci en de gelijkenis met je eigen gelaat zal je stom verbaasd doen staan. Maar er is meer. Niet alleen je eigen herinneringen omtrent een groot park, bedienden, paarden en een prachtig kasteel zijn daar, om te bewijzen dat je werkelijk een afstammeling bent uit dat roemrijke Franse geslacht, maar ook je licht accent, je uiterlijk van Zuidelijk Fransman, en ten slotte het feit, dat je vijftien jaren geleden uit het

park van je voorvaderlijk kasteel gekidnapte werd door twee schurken, die ik zeer goed ken.

— Het is dus waar?

— Het is de volle waarheid. Je hebt immers Frans gestudeerd? Lees dan dit telegram van de prefect uit de streek, waar je geboren werd, dat ik vanavond ontving, als antwoord op een verzoek om inlichtingen.

Hij stak het telegram aan Gaston toe, die het met bevende hand aannam en de inhoud als het ware verslond. Toen klonk er een geluid uit zijn keel, dat het midden hield tussen een snik en een kreet van vreugde en hij stamelde:

— Gij weet niet, hoe gelukkig mij dit maakt. Neen, het is niet alleen omdat ik mij zal kunnen vrij maken uit deze omgeving, het is ook niet om het geld of om de titel...

— Maar het is, omdat Sylvia uw zuster niet is en omdat zij haar dus vrijelijk moogt liefhebben, vulde Raffles glimlachend de zin aan.

— Je hebt dus gemerkt...

— Ja graaf, antwoordde Raffles. Het is mij inderdaad niet ontgaan.

— Neen, spreek mij nog niet met die titel aan! riep Gaston verschrikt uit. Het is mij nu nog alsof ik droom. Hoe hebt gij dit alles toch kunnen ontdekken? Wie zijn die kerels, die mij roofden? Waarom deed men het?

— Op die vragen is gemakkelijk en heel kort te antwoorden, zei Raffles. De roof had plaats op bevel van uw neef Julien, die nu de titel, het geld en het landgoed heeft geërfd. Ik werd 't eerst op het spoor daarvan gebracht door het zien van de bladwijzer en door uw treffende gelijkenis met het schilderij van da Vinci, en de rovers zijn uw tegenwoordige directeuren, Brusati en Trigona. Mijn vriend en ik hebben nog geen uur geleden een twistgesprek tussen dat illustere tweetal afgeluisterd, dat de doorslag gaf. Neen, stuif niet

op en bederf vooral door uw drift het plannetje niet, hetwelk wij ten uitvoer zullen leggen, om uw schurkachtige neef schaakmat te zetten.

— O, die gemene honden. Zij hebben mij dit leven laten lijden, jaren lang, terwijl ik recht had op wetenschap en op geluk! riep Gaston op woeste toon. Maar zij zullen hun straf niet ontgaan.

— Wat dat laatste betreft, vrees ik, je te moeten teleurstellen, beste jongen, hernam Raffles hoofdschuddend. Het misdrijf is namelijk een paar maanden geleden verjaard. Toch zullen de schulden op een andere wijze gestraft worden, maar de wijze waarop dat zal geschieden, moet je aan mij overlaten. Je neef is in ieder geval de voornaamste schuldige en hij zal zwaar voor zijn misdaad gestraft worden. En wat Sylvia betreft...

Gaston knipperde met de ogen en had blijkbaar moeite zijn ontroering te bedwingen, toen hij zei:

— Zij zal mijn vrouw worden.

— Ben je daar wel heel zeker van? vroeg Raffles ernstig. Vergeet niet, dat je thans in geheel andere kringen zult komen, dat je zeer rijk zult zijn, graaf, eigenaar van een groot kasteel...

— Wat zou mij dat alles kunnen schelen, Matthews, als ik er haar voor zou moeten prijsgeven? riep Gaston hartstochtelijk uit. Als ik al dat fraais niet kan krijgen dan ten koste van mijn levensgeluk, dan doe ik er aanstonds weer afstand van, nog voor ik het in mijn bezit heb gehad.

— Die woorden strekken u tot eer, zei Brand, gij zijt een ware edelman.

— Wat denkt gij nu te doen? vroeg Gaston, die nog geheel verward scheen te zijn.

— Dat zult gij dadelijk horen. Ik wil voorlopig onderzoek gaan instellen, daarginds, en dan zal ik u plotseling te voorschijn brengen, alleen, of in gezelschap van Trigona.

Hoofdstuk VI

TRIGONA ROERT ZICH

Toen Raffles diezelfde avond met groot succes zijn toeren verricht had met Henderson en Brand, begaf hij zich rechtstreeks naar de wagen, waarin het kantoor van de directeurs gevestigd was en klopte daar aan.

— Binnen! riep de zware stem van Brusati.

Raffles opende de deur en ging het kantoor binnen. Brusati zat voor zijn lessenaar, zoals steeds in zijn hemdsmouwen, druk schrijvende en zo zwaar dampende, dat hij als het ware in een blauwe mist van sigarenrook gehuld was.

De directeur was klaarblijkelijk niet goed in zijn humeur en keek de gewaande acrobaat vragend en met gefronste wenkbrauwen aan.

— Wat wil je? vroeg hij toen op brommende toon.

— Ik kom slechts om u mede te delen, dat ik wegga.

— Wegga? Ben je gek, Matthews? Wou je weggaan? Weet je wel, dat je nog geen volle week bent opgetreden?

— Dat weet ik natuurlijk zeer goed, directeur, antwoordde Raffles bedaard. Er zijn echter dringende redenen, die mij nopen, onze verbintenis te verbreken.

— En denk je dat dat zo gemakkelijk gaat? barstte Brusati uit. En je contract dan?

— Daar staat in, mijnheer Brusati, dat ik, wanneer ik mijn contract verbreek, niet alleen mijn salaris derf, maar ook een boete zal moeten betalen. Gij hebt mij nog geen cent betaald en mijn vrienden en ik verlangen ook geen betaling en bovendien zal ik u aanstonds de boete voldoen. Ge hebt dus volstrekt niets van mij te vergen, al spijt het mij, dat ik u in de steek moet laten.

— Maar wat je daar zegt, raakt kant noch wal! riep Brusati woedend uit. Je mag het wel weten, dat ik in lange tijd

niet zulke goede acrobaten heb gehad als jullie zijn. Jullie hebben een verbazend succes. Wil je méér verdienen, zeg het dan.

— Ik ben erkentelijk voor uwe bereidwilligheid om onze bekwaamheden naar waarde te belonen, mijnheer Brusati, hernam Raffles hoofdschuddend. Maar al wilde gij ons het driedubbele betalen, wij zouden het moeten weigeren. Mijn vrienden zouden misschien nog een paar dagen kunnen blijven, als gij dat wilt, maar ik ben vanavond voor het laatst opgetreden.

— Maar waarom dan toch, waarom wil je weg? schreeuwde Brusati, terwijl hij zijn vuist met een daverende slag op het blad van zijn schrijftafel deed neerkomen.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Brusati, maar dat zijn zaken, die ik u tot mijn spijt niet kan openbaren. Gij kunt mij echter geloven als ik zeg, dat de redenen, die mij tot heengaan dwingen, aldoende en steekhoudend zijn.

— De kerel praat waarachtig alsof hij het uit een boek voorleest! riep de circusdirecteur, terwijl hij Raffles vol verbazing aankeek. Nu, als het moet, dan zal ik er het zwijgen toe doen. Het spijt mij, dat is alles wat ik er van kan zeggen. Zeker een erfenis?

— Als gij wilt, kunnen wij het daar wel voor houden. Een erfenis, al valt deze mij persoonlijk niet ten deel. Staat gij er op, dat mijn twee vrienden bij u blijven?

— Het nummer zal niet meer zo aantrekkelijk zijn, maar beter een half el dan een lege dop. Laten zij dan maar blijven, zolang het gaat; ik zal hen dan per avond honoreren en nu de boete.

Raffles haalde zijn portefeuille te voorschijn, en betaalde met een effen gezicht de vrij hoge boete, die op contractbreuk stond, waarna van weerszijden de contracten werden verscheurd.

Raffles bromde zacht voor zich heen:

— Wacht gij maar, schavuit, ook jij zult je straf niet ontgaan. Vroeg of laat zal je moeten boeten. En nu zou ik wel eens willen weten, waar mijn vriend Trigona ergens schuilt.

Enige stappen verder was hij bijna tegen Gaston aangelopen, die hem met een verheugd gelaat staande hield en hem zacht toevoegde:

— Ik kan u niet zeggen, in welke stemming ik verkeer, Matthews. En toch is mijn vreugde niet geheel en al onvermengd.

— Heeft Sylvia... geweigerd?

— Ik heb haar nog niets gezegd, Matthews, ik had er nog geen gelegenheid toe. Aanstonds zal ik het doen, antwoordde de jonge man blozend. Neen, dat is het niet wat mij bezwaart. Dat is veeleer mijn nieuwsgierigheid. Ik weet niet wie en wat gij zijt en wat u toch wel bewogen kan hebben, u mijn lot aan te trekken en dit laaghartige complot uit de doeken te doen.

— Laten wij zeggen, dat het alleen mijn behoefte is, om onrecht te bestrijden, waar ik het ook zie.

Hij knikte Gaston toe en verdween in de duisternis.

Gaston keek hem een ogenblik hoofdschuddend na en ging toen haastig het circus binnen. Hij volgde de gang en wilde op de deur kloppen, die toegang gaf tot de kleedkamer van Sylvia, toen hij achter die deur een dof geluid meende te horen, als van worstelende lichamen, en een gesmoord gereutel, als van iemand, wie men met geweld de mond dicht houdt.

Hij greep woedend de kruk, de deur was gesloten. De jonge man bedacht zich geen seconde. Hij wist dat de kleedkamer met een vrij groot raam uitzag op een soort doorloop en rende de gang uit, om een paar seconden later die doorloop binnen te snellen. Hij onwikkelde zijn vuist met zijn sportpet en met één enkele slag had hij een ruit van het venster verbrijzeld en de haak van het raam teruggetrokken. Hij klom naar binnen, wit van woede en stond tegenover Trigona, die een schram over het gelaat had, die hem niet mooier maak-

te en wiens trekken op dat ogenblik een uitdrukking van giftige haat en dolle woede vertoonden.

Op de kleine rustbank, bleker dan de dood, hijgend van inspanning, zat Sylvia, met flikkerende ogen en slechts ten halve gekleed.

Het was duidelijk, dat de schurkachtige directeur het meisje had overvallen, terwijl zij bezig was zich te verkleeden. Sylvia sprong dadelijk op, zodra zij Gaston ontwaarde en wierp zich met een snik aan zijn borst, terwijl zij uitriep:

— Goddank dat je er bent, Gaston.

Maar Trigona liet een gemeen lachje horen en zei:

Het woord was zijn mond nog niet uit, of hij tuimelde in een hoek, waar hij een ogenblik als een vod bleef liggen, tegen de kaak getroffen door de sterke vuist van Gaston.

Zonder nog één woord te zeggen, sloop de schurk weg, met gebogen rug, als een geslagen hond. Toen de deur achter hem dichtviel, nam Gaston snel een sjaal, die over een stoelleuning had gehangen en sloeg die om de blote schouders van het meisje. Zijn stem klonk diep ontroerd, toen hij haar naar de rustbank geleidde, haar deed neersitten en, voor haar neergeknield, zacht zei:

— Mijn Sylvia, ik moet je iets heel gewichtigs zeggen.

— Wat ben je ernstig, Gaston. Waarom zeg je dat? Je denkt toch niet meer aan die laffe schurk, die hier is binnengedrongen? Kom wees liever blij, dat je je zuster aan de klauwen van die ellendeling hebt kunnen onttrekken.

— Sylvia, je moet sterk zijn, want wat ik je heb te zeggen is heel onverwachts en heel vreemd. Je bent mijn zuster niet...

— Ik ben je zuster niet? Wat praat je daar toch, Gaston? Hoe zou dat mogelijk zijn?

— Heel eenvoudig, meisje, men heeft ons als kinderen te zamen opgevoed, men heeft ons voor broer en zuster laten doorgaan en wij hebben nooit beter geweten.

In enkele woorden, diep ontroerd, deed Gaston haar het verhaal van zijn ge-

boorte. Het meisje had roerloos toege-
luisterd, het blonde hoofd aan zijn borst
verborgen, de ogen gesloten. Toen hij
zijn verhaal beëindigd had, maakte zij
zich langzaam los uit zijn armen, deed
een paar stappen van hem af en zei op
zachte toon met afgewend gelaat:

— Dan zullen onze wegen zich dus
scheiden, Gaston.

— Onze wegen zullen slechts uiteen
gaan, als jij wilt, Sylvia. Want ik laat
je niet gaan, voor alle schatten der we-
reld niet. Ik houd dol veel van je, en
niet zoals een broeder het zijn zuster
doet. Wil je mijn vrouw worden, Syl-
via?

— Ik... ik geloof het haast wel.

Het was bijna een half uur later toen
er bescheiden op de deur getikt werd.

— Wie is daar? vroeg Gaston.

— Ik ben het, Matthews.

Gaston was dadelijk bij de deur, trok
haar open, liet Raffles binnentreden en
zei met een lach van geluk om de lip-
pen tot het jonge meisje:

— Sylvia, als wij ooit een gelukkig
paar zullen worden, als ik ooit in het
bezit zal worden gesteld van wat mij
rechtens toekomt, dan zullen wij dat
aan Matthews te danken hebben. Wie hij
is en waarom hij het eigenlijk deed, dat
wil hij niet zeggen, maar wij zijn hem
in ieder geval alles verschuldigd.

Sylvia stak Raffles bedeesd de hand
toe en deze sprak glimlachend:

— Men ziet het op het witte doek
in een bioscoop wel eens voorkomen,
miss, dat een graaf met een varié-
te-actrice trouwt, met een paardrijdster, of
met een danseres. Men haalt dan bijna
steeds medelijgend de schouders op en
maakt zulk een verbintenis uit voor een
romantische onmogelijkheid. Toch kan
het in de werkelijkheid geschieden, dat
zie ik nu. Ik hoop van harte, dat gij
beiden gelukkig zult worden, maar wij
hebben nu spoedig andere dingen te
doen, die van nog groter gewicht zijn
dan elkaar uw hartsgeheimen toe te
vertrouwen. Gaston, ik verzoek je drin-
gend je gereed te houden, om reeds
morgenochtend met de eerste boot naar
Frankrijk over te steken. Ik denk dat
Trigona ook wel spoedig in actie zal ko-

men, want het water moet hem wel tot
de lippen komen. Het is echter nood-
zakelijk, dat wij hem voor zijn, of hem
in ieder geval op de hielen volgen. Zorg
dat je de bladwijzer bij je hebt, dan
zal ik van mijn kant wel zorg dragen
dat onze waardige vriend Brusati eieren
voor zijn geld kiest en bekent wat hij
gedaan heeft, tezamen met zijn mede-
plichtige Trigona.

— Mag ik met hem meegaan, mijn-
heer? vroeg Sylvia op bedeesde toon.

— Gij moogt komen, zodra hij u laat
roepen, miss, antwoordde Raffles glim-
lachend. Thans echter hebben wij za-
ken te verrichten, waarbij de aanwezig-
heid van een jong meisje wel wat lastig
zou zijn. Maar ik laat hier mijn twee
vrienden, die een oogje in het zeil zul-
len houden en op u zullen passen.

— En Marco Falgari? vroeg Sylvia.

— Die ruwe kerel zal zich van andere
medewerkers moeten voorzien. Als gij
wilt, Gaston, dan kunt gij hem scha-
deloos stellen.

— Hij is altijd grof en heerszuchtig
geweest, antwoordde Gaston. Maar toch,
wij hebben jarenlang met hem samen-
gewerkt en ik wil hem tonen, dat ik
niet haatdragend ben. Hij lijdt natuur-
lijk schade, en wanneer ik er in slaag
om in het bezit te komen van het ver-
mogen, dat mij toekomt, dan zal ik hem
een behoorlijke som als schadeloosstel-
ling betalen.

— Dat is een nobel gebaar, Gaston!
riep Raffles uit. Hij heeft het misschien
wel niet verdiend, maar de man moet
toch leven. Dan zijt gij dus vanavond
voor de laatste maal met elkaar opge-
treden en ik kan er u slechts geluk mee
wensen. Uiterlijk is het circusleven vol
blinkende schijn en praal, maar in de
grond is het een hard, een slopend be-
staan, dat bitter teleurstelt. En kom nu
beiden mee; ik heb die Trigona in het
oog laten houden door mijn vrienden,
want ik wil weten wat hij van plan is.

Dat zou Raffles spoedig genoeg te we-
ten komen, want een paar uren later
kwam Brand, die de schurkachtige di-
recteur stap voor stap gevolgd was, hem
mededelen, dat Trigona eerst in het
dichts bijgelegen wijnhuis zich een hal-

ve roes had gedronken en zich daarop met een taxi naar een klein hotel vlak bij het station had laten brengen, vanwaar de treinen naar Dover vertrekken.

Hij had van de portier vernomen, dat Trigona voor de nacht een kamer had gehuurd en dat hij de volgende ochtend reeds om zes uur moest worden geroepen.

De kerel was dus zeker voornemens, de trein te nemen, die om bij zevenen van Waterloo Station vertrekt en die rijdt op de boot, welke een paar uren later van Dover naar Calais oversteekt.

Raffles nam toen aanstonds z'n maatregelen en trok met Gaston naar een der vele hotels, waardoor de grote stations in Londen omgeven zijn en Gaston sliep in met een zalig gevoel van rust en tevredeheid, zoals hij het in vele maanden niet gevoeld had.

De volgende ochtend stonden Raffles en Gaston tijdig op, namen een bad, ontbeten en spoedden zich naar het station.

Daar geen van beiden zich vermomd had, hielden zij zich zoveel mogelijk op de achtergrond, teneinde niet door Trigona te worden gezien. Zij zelve hadden hem al aanstonds tussen de menigte ontdekt, die zich een goede plaats zocht in de boottrein. Toen hij eenmaal gezeten was, zochten zij zelve een eerste klas coupé op en zij waren nog nauwelijks gezeten, of de trein stelde zich in beweging. Om kwart overtien rolde de maitrein het station van Dover binnen.

Raffles had reeds van te voren passagebiljetten gekocht en zij konden zich

dus opnieuw buiten de gezichtskring van Trigona houden, die er klaarblijkelijk geen seconde aan dacht, dat hij gevolgd werd door de man, die hij in het verderf wilde storten.

Op de boot viel het Raffles en Gaston vrij gemakkelijk, zich verborgen te houden en toen Calais in zicht kwam, zorgden zij wel, een weinig achter te blijven. Trigona nam een taxi; zij namen er ook een en volgden hem. Hij liet zich naar het station rijden; zij deden desgelijks.

Hij stapte in de gereedstaande trein voor Parijs en toen hij gezeten was, zochten zij op hun beurt een goede plaat uit, zodanig dat zij door hem niet gezien konden worden.

De trein kwam slechts enkele minuten over tijd, om zeven uur in de avond te Parijs aan.

Bij het uitstappen hield Raffles Gaston aan de arm terug, die snel Trigona wilde volgen, die zich in het reizigersgewoel dreigde te verliezen.

— Wij behoeven ons nu niet meer te vermoeien, mijn jongen, zei hij. Het is nu duidelijk, dat de kerel onderweg is naar Avignon, je geboorteplaats. Dicht bij die stad is het kasteel gelegen, hetwelk je toebehoort en wij zullen trachten er eerder te zijn dan hij. Waarschijnlijk zal hij van de trein gebruik maken en wanneer wij een auto nemen, dan kunnen wij een paar uren eerder zijn aangekomen. Wij zouden dan bijvoorbeeld, in Nevers kunnen overnachten. En nu voorwaarts, op zoek naar een garagehouder, die ons een goede, snelle auto verhuurt.

Hoofdstuk VII

GERECHTIGHEID

Het was nauwelijks tien uur in de ochtend, toen Raffles en Gaston met hun auto kwamen voorrijden, na een verrukkelijke rit en stopten voor het grote, vergulde hek, hetwelk de toegang afsloot tot de brede oprijweg, die zich in een grote bocht door het prachtige

park slingerde, hetwelk het kasteel van de graven van Passerat de Silans omgeeft en dat langs het fraaie terras loopt, dat zich over bijna de gehele breedte van de gevel van het eeuwenoude, grafelijke slot uitstrekt.

Raffles, die de wagen had bestuurd,

keek door de stijlen van het prachtig bewerkte hek naar het kasteel, met zijn oude torens, bekroond met spitse daken van leisteen, zijn kantelen, donjons, zijn oude, sedert een eeuw niet meer gebruikte ophaalbrug en de nieuwe vleugel, die omstreeks 1830 bij het oude gedeelte werd gevoegd.

Toen wendde hij zich lachend naar de jongeman, die met schitterende ogen naast hem zat en sprak:

— Ik geloof, dat gij tevreden kunt zijn over uw toekomstig bezit.

— Wacht wat, Matthews, zover zijn we nog niet! riep Gaston bijna verschrikt uit. Het is me nog altijd alsof ik droom, alsof ik plotseling zal wakker worden in mijn woonwagen en mij zal afvragen, hoe ik mij dit alles heb kunnen voorstellen.

— Het is geen droom, beste jongen, het is werkelijkheid, hernam Raffles. Dat zal je spoedig genoeg blijken. Je weet dat ik in Parijs nog aanstonds een telegram verstuurd heb en dat was om mijn vriend in Londen te waarschuwen, dat hij Brusati vooral niet uit het oog mocht verliezen en dat hij hem desnoods met geweld hierheen moest brengen, om tegen Julien te getuigen, als het nodig mocht zijn. En dan heb ik nog een kleine verrassing, maar daarover mag ik nog niet praten. Wij zullen aanbellen.

Beiden stapten uit en gingen naar het hek toe, waarop Raffles aan de fraai bewerkte, koperen belknop trok.

Er verliepen enkele minuten en toen kwam er, zo snel zijn benen het toelieten, een bejaarde bediende aanlopen, met spierwit haar, in de donkergroene livrei der Silans, met de dof koperen knopen, voorzien van het grafelijk wapen. Hij kwam voor het hek staan, keek de beide bezoekers onderzoekend aan en vroeg toen:

— Wat is er van uw dienst, heren?

— Wij wilden gaarne graaf Julien spreken, gaf Raffles ten antwoord.

— Nu, op dit ogenblik? Het spijt mij, mijnheer, maar ik geloof niet dat het zal gaan, antwoordde de oude man. Mijnheer de graaf is niet thuis.

Hij vertoonde zich een trek van teleurstelling op het gelaat van Raffles,

toen hij hernam:

— Denkt gij dat het lang zal duren, voor hij terugkeert?

— Daar is niets van te zeggen, mijnheer. De graaf stond op het punt te gaan jagen toen er een bezoeker kwam, en hij is toen met die bezoeker het bos ingegaan.

Raffles en Gaston wisselden een snelle blik met elkaar en de jonge man, die de bediende al die tijd had aangestaard, vroeg:

— Kwam er een bezoeker?

— Nog geen kwartier geleden, mijnheer.

— Hoe zag hij er uit? vroeg Raffles weer.

— Een kleine, heel donkere man, met een gebruid gezicht, ik zou zeggen een jaar of veertig, maar misschien ook wel wat ouder.

— Noemde hij zijn naam niet?

— Neen, mijnheer, hij zei dat de graaf hem toch niet kende.

— En toch is de graaf het bos met hem ingegaan?

— Zoals ik u zeg, mijnheer. Maar mag ik weten, waarom gij...

— Zo nieuwsgierig bent? viel Raffles hem in de rede. Dat zult gij spoedig genoeg vernemen. Gij zijt zeker reeds lang hier?

— Ruim dertig jaren, mijnheer.

— Gij hebt dus de kleine Gaston nog gekend, de enige zoon van graaf Henri van wie men aannam, dat hij zo jammerlijk om het leven kwam?

— Zou ik hem niet gekend hebben, mijnheer? hernam de oude bediende met bevende stem. Ik heb hem leren paardrijden. Ik was toen vijftien jaar jonger en hij heeft op mijn knieën gedanst. Ik heb hem zijn eerste onderricht in het schieten met het geweer gegeven.

— Hoe is je naam, vriend? vroeg Gaston, terwijl hij door de stijlen van het hek zijn hand op de arm van de bediende legde.

— Ik heet Jérôme, mijnheer.

— Het is alsof er plotseling een sluier van mijn geest wordt opgelicht! riep Gaston uit. Jérôme, hoe vaak heb ik die naam niet genoemd. Nu zie ik weer de kleine Schotse pony, waarop ik rond-

reed, en dan hield jij me vast, beste Jérôme. Wel zeker, achter het huis moet een heel grote vijver zijn, niet ver van de rivier. Daar staat 'n dikke eik, waarin ik altijd wilde klimmen en jij verbodt het me. Ik sprak een andere taal en toch heb ik het gevoel, alsof ik ze aanstonds opnieuw zou kunnen spreken.

Gaston had dit alles in het Engels gezegd, maar Jérôme bleek hem zeer goed te begrijpen.

Met bevende vingers trok hij het hek open en terwijl de tranen hem over de wangen stroomden, stak hij beide armen naar de jongeman uit en stamelde met hese stem:

— Steekt gij de gek niet met mij? Is het de waarheid? Zijt gij de kleine Gaston?

— Dit is graaf Gaston Passerat de Silans, zei Raffles op ernstige toon. Ik heb niet gewild, dat het u thans reeds zou bekend worden, goede vriend, maar gij schijnt zeer veel van het kind te hebben gehouden en gij zult ons niet verraden voor de tijd, nietwaar?

— Hem verraden, mijnheer? Het kind dat ik als mijn oogappel heb liefgehad? stotterde Jérôme. En nu ziet gij eens, nu ziet gij dat ik, oude man, toch niet zo dwaas was als men mij uitkreet, toen ik vijftien jaren geleden volhield, dat ik niet aan het ongeluk geloofde. Ik kon en wilde het niet begrijpen, dat de enige zoon van de oude graaf op zulk een vreselijke wijze om het leven zou zijn gekomen.

Hij had onder het spreken de handen van Gaston in de zijne genomen en ging nu voort, terwijl hij als het ware zijn trekken scheen te willen indrinken:

— Ja, gij moet het zijn. Er valt niet aan te twifelen. Nauwelijks had ik u gezien of ik voelde iets in mij trillen, iets als een waarschuwing. Trek voor trek gelijkt gij op uw vader, toen deze zo oud was als gij thans zijt. Mijn God, dat ik dit nog heb mogen beleven.

De oude bediende wilde de jonge graaf de hand kussen, maar Gaston kon zich niet langer beheersen en wierp zich aan de borst van de oude bediende.

Raffles zei echter op waarschuwend toon:

— Wij mogen geen tijd verloren laten gaan, Gaston. wij moeten hen beiden achterna. Het is duidelijk, dat die schurk ons toch nog voor is geweest. Hij heeft waarschijnlijk dringend geld nodig, hij zal, net als wij een auto hebben genomen en niemand kan zeggen of hij niet de gehele nacht heeft doorgereden. Er zijn veel wegen naar Avignon en hij is ons zeker voorbijgereden, zonder dat wij het merken.

— Komt mijnheer de graaf nu op het kasteel terug? vroeg de oude bediende, nog bevend van blijde aandoening.

— Zo gauw als het maar mogelijk is, goede vriend, antwoordde Raffles.

— Maar hoe is het mogelijk, dat men destijds heeft kunnen geloven, dat hij om het leven was gekomen?

— Een schurkenstreek en anders niet antwoordde Raffles kort. Ook dat zult gij weldra doorzien. Welke weg zijn graaf Julien en de bezoeker opgegaan?

— Zij hebben het brede bospad gevolgd, mijnheer.

— Kunt gij ons de weg daarheen wijzen?

— Gij behoeft het park slechts binnen te treden. Ziet gij daar dat bosje rhododendrons? Daar begint een smal grintpad, dat vijftig meters verder uitloopt op het brede pad, dat binnen in het bos voert.

— De graaf ging immers jagen?

— Ja, mijnheer.

— Liet hij zijn geweer achter?

— Neen, mijnheer. Hij trof de bezoeker juist aan het hek, hij zond mij weg en wandelde langzaam met hem op.

— Het is goed. Wij weten genoeg. Wij keren waarschijnlijk spoedig terug.

Raffles had Gaston onder de arm genomen, die de oude bediende vol vertrouwen toeknikte, waarna beiden haastig de aangeduide richting in sloegen.

Een kwartier voor Raffles en Gaston zich aanmeldden, had Trigona aan het hek van het kasteel Autremonde aangebeld en de oude Jérôme had hem open gedaan.

Op hetzelfde ogenblik naderde, het geweer onder de arm, Julien de Cte art-

moy, lang, mager, met een scherpe, enigszins gekromde neus en merkwaardig glinsterende, grijsgroene ogen.

De Italiaan herkende hem onmiddellijk, duwde de bediende eenvoudig terzijde en ging op Julien toe. Deze bleef plotseling stilstaan en zijn gelaat vertrok zich voor een ogenblik krampachtig, toen hij vroeg:

— Wie zijt gij en wat komt gij doen?

— Gij doet mij dus niet de eer aan, mij te herkennen, mijnheer de graaf? was de wedervraag van Trigona, terwijl hij de ander met een sarcastische glimlach aankeek. Mijn naam is Pietro Trigona en ik was lang geleden in de gelegenheid u een niet onbelangrijke dienst te bewijzen. Daarmee is u tevens het doel van mijn komst verklaard. Ik heb zeer dringend met u te spreken.

Julien wierp een duistere blik op Trigona, drukte even de lippen op elkaar en zei toen kortaf:

— Het is goed, ofschoon ik volstrekt niet kan inzien wat gij mij wel te zeggen kunt hebben.

Hij riep Jérôme een paar woorden toe, die het hek sloot, waarop beiden het pad volgden dat een eind verder uitliep op het brede hoespad.

Zij liepen wel tien minuten voort, zonder dat er een woord tussen hen gewisseld werd. Toen begon Julien, op een droge, kortaf gebeten toon:

— Welnu?

— Welnu, mijnheer de graaf, wij moeten zaken doen.

— Zaken? Wij beiden? Wat kan er tussen ons nu nog te beraadslagen vallen? Ik heb u betaald, gij hebt er uw werk voor geleverd, wij hebben niets met elkander te maken.

— Misschien toch wel, graaf, hernam Trigona langzaam. Misschien wel meer dan gij denkt. Ik behoef u zeker niet te vragen of het u tegenwoordig naar de vleze gaat?

— Laat dat rusten! riep Julien toornig uit. Ben je gekomen om daarnaar te informeren? Wat raakt het je?

— Wel, ik stel er zeer veel belang in. Het zou mij verheugen als gij rijk zijt, zeer rijk, want des te meer zal ik kunnen vragen.

Julien bleef een ogenblik stilstaan, om de ander vlak in het gezicht te kunnen zien en herhaalde toen langzaam:

— Meer vragen? Dat is je zeker geen ernst? Ik heb je vijftien jaren geleden ruim betaald; ik ben je geen centime meer schuldig.

— Zeg dat niet al te haastig, graaf, hernam Trigona grijnslachend. Men is nooit zeker van zulke zaken.

Julien keek de Italiaan doorboren aan en toen begonnen zijn lippen plotseling zenuwachtig te trillen. Er was iets in de ogen van de ander, dat hem de waarheid reeds ten halve onthulde. Hij greep Trigona in de borst en beet hem op hese toon toe:

— Vervloekte schelm, wat heeft dat te betekenen? waarom denk je mij meer geld te kunnen afpersen, dan ik je gegeven heb?

— Kom, kom, graaf een ogenblik nadenken zal u daarop het antwoord geven, zei Trigona met sarrende bedaardheid. Vijftien jaren geleden hebt ge mij een rond sommetje betaald, om een... zekere Gaston, uw neefje, naar de hemel te zenden, op welk verblijf het lieve wicht toen zeker nog recht had. En de zaak zou ook afgelopen zijn, als ik niet zulk een teder gevoel had.

— Dus, hij leeft? bracht Julien er met moeite uit, terwijl een vale bleekheid zich over zijn gelaat verspreidde.

— Hij leeft, antwoordde de Italiaan laconiek. Daar schrikt gij van? Ja, dat is gemakkelijk te begrijpen. Stel u eens voor, dat die Gaston plotseling boven water kwam. Wat een onaangename gevolgen zou dat niet voor u hebben. En de kans daarop moet gij niet onderschatten, want ik weet waar de jongen is.

— Hondsvot! bedrieger, stamelde Julien, terwijl hij krampachtig de vuisten dichtkneep. Weet de jongen... dat hij...

— Hij weet voor het ogenblik nog niets. Maar ik weet het des te beter. Ik behoef maar één woord te klikken en kasteel, titel en geld, foets! Daar staat gij weer, arm en beroofd als een kerkrat. Gewend aan een lui, lekker leventje en dan genoodzaakt te zijn de handen

uit de mouw te steken. Om te rillen, nietwaar? Gij zegt niets, graaf. Hoe denkt gij daarover?

Julien staarde schijnbaar gedachtenloos naar de punten van zijn voeten. Toen hief hij langzaam het hoofd op en keek om zich heen. Rondom was het stil en alleen het zachte ruisen van de bladeren in de wind was hoorbaar. Een tiental meters verder sprong eensklaps een haas dwars over het voetpad.

Toen wendde Julien de schurk, die met de handen in de zakken voor hem stond, met dezelfde langzaamheid het gelaat toe en vroeg slechts:

— Hoeveel?

— Aha, ik wist het wel! riep Trigona uit. Ik wist wel dat gij bakzeil zoudt halen. De gevolgen zouden immers niet te overzien zijn, als ik tegen de jongen uit de school ging klappen.

— En ...je bedriegt me niet ditmaal?

— Die vraag had ik natuurlijk wel verwacht. Stuur een telegram, anoniem, naar het Franse Consulaat te Londen, of naar de burgemeester, het komt er niet op aan. Informeer of er een zekere Gaston Falgari bij het circus Brusati en Trigona optreedt. Laat u een persoonsbeschrijving van hem geven. En het antwoord zal wel afdoende zijn. Trouwens, wacht eens. Dat is waar ook. Ik heb hier in mijn zak een nummer van de « Daily Mail » van vooreergisteren, waarin een uitstekend gelijkend portret van hem en het meisje staat, waarmee hij samenwerkt. Alsjeblieft, kijk zelf maar en verklaar dan of hij niet als twee druppels water gelijkt op uw oom, toen die twintig jaar was.

Julien had hem het blad uit de handen gerukt en staarde geruime tijd met ogen, die eerst niets schenen te zien, naar de foto en het bijschrift dat er onder geplaatst was.

Toen zei hij kort:

— Hij is het. Nogmaals, wat moet je hebben voor je stilzwijgen?

— Als we eens zelden tienduizend.

— Francs?

— Is het je in je hersens geslagen, graafje? Pond sterling natuurlijk. Ik geloof waarachtig dat jij me voor de gek durft te houden. En het is niets

te veel, zeg ik je. Ik zit in de misère, ik heb geld nodig, ik ben ten einde raad.

Weer gleed een loerende blik uit de grijsgroene ogen van de graaf naar het gelaat van de Italiaan. Toen zei hij kortaf:

— Het is goed. Je begrijpt dat ik zoveel geld niet bij me heb, als ik ga jagen. Wij zullen naar huis terugkeren; daar zal ik een chèque voor je schrijven.

Onder het spreken waren de beide mannen steeds verder gelopen; het pad liep hier dicht langs een ravijn, waarvan de stelde wanden tot meer dan zeventig meters afdaalden naar een met pijnbomen beplant dal. De weg steeg hier aanmerkelijk en beider aandacht was op het pad gevestigd. Julien bukte zich, om een losgeraakte veter van zijn schoen vast te knopen. Toen hij zich weer oprichtte, lag er een duivelse uitdrukking op zijn gelaat. Hij deed haastig een paar stappen naar voren greep onverhoeds Trigona van achteren aan en drong hem naar de afgrond.

De Italiaan slaakte een gebrul en trachtte zich uit alle macht te verzetten. Maar het was te laat. Zijn voeten gleden uit op het gladde mos terzijde van het voetpad, hij sloeg wild met de armen om zich heen en trachtte Julien vast te grijpen.

Nog één duw en met een gillende kreet stortte de ongelukkige achterover in het ravijn.

Hijgend, met uitpulende ogen, staarde de graaf over de rand van de afgrond, vanwaar het gerucht van brekende takken en ten slotte een doffe plof tot hem opklonk. Zijn stem klonk schor, toen hij met een hees lachje uitstiet:

— Een ongeluk. Niets dan een ongeluk. Jij zult het me niet meer lastig maken, ellendige bedrieger. Nu kan ik weer vrij adem halen.

— Gij vergist u, liet plotseling een stem vlak bij hem zich horen en met 'n bleek gelaat richtte Raffles zich voor hem op, nog hijgend van het harde lopen en met de revolver in de vuist. Ik ben, helaas, te laat gekomen, om deze laaghartige moord te voorkomen, maar toch nog bijtijds, om u te dwingen, recht

te doen. Hier is uw neef, de rechtmatige eigenaar van het kasteel Autremontde.

Hij maakte plaats voor de jongeman, die nu op zijn beurt uit het kreupelhout te voorschijn trad en vol afschuw keek naar de man, die zoeven een moord had gepleegd, teneinde te kunnen blijven genieten van de vruchten van een vroegere misdaad.

Het gelaat van Julien de Charmoy was bijna onkenbaar vertrokken en hij keek zijn neef aan, alsof hij een geestverschijning zag. Toen boog hij het hoofd en een gekreun baande zich een weg over zijn doodsbale lippen. Zonder verder een woord te spreken, bukkend voor deze slag van het noodlot, aanvaardde hij de terugweg. Er werd geen woord gesproken, alvorens de drie mannen de treden van het grote terras bereikt hadden. Toen zei Raffles op ernstige toon:

— Wij vertrekken nu en geven u de gehele dag, om uw maatregelen te nemen.

Maar Julien scheen nog een poging te willen wagen.

— De bewijzen? vroeg hij Gaston met een blik vol woeste haat aanziende.

— Gij hebt slechts één medeplichtige uit de weg geruimd, antwoordde Raffles. De andere schijnt gij te hebben vergeten. Hij leeft echter nog, Brusati, en een telegram zal voldoende zijn, om hem hier te doen komen en tegen u te doen getuigen.

Julien de Charmoy gaf geen antwoord.

Hij liet zijn blikken gaan over het prachtige park, de stallen, de landerijen, en keerde zich toen langzaam om, teneinde de treden van het terras op te gaan.

— Zou hij niet vluchten? vroeg Gaston op zachte toon.

— Dat zou hem niet baten; de gendarmerie wordt onmiddellijk verwittigd antwoordde Raffles.

Julien was het huis binnengegaan.

Even daarna knalde er plotseling een schot ergens in het huis, dat naar buiten klonk door een open raam.

Gaston slaakte een kreet van schrik, maar Raffles zel ernstig:

— De ellendeling heeft zich aan zijn aardse straf onttrokken. Nu, hij heeft misschien de beste weg gekozen. Zij zouden hem zeker tot levenslange gevangenisstraf veroordeeld hebben.

Vier uren later sloot Gaston Sylvia in zijn armen en Raffles, die er bij stond, zel glimlachend:

— Dat was de kleine verrassing, die ik voor je bedacht had, Gaston.

— En gij had geen schonere kunnen uitdenken, Mattews! riep de jonge man vol vreugde uit. Nu zullen wij altijd samen blijven, nietwaar?

Maar Raffles schudde het hoofd en zel afgemeten:

— Mijn plicht roept mij elders, graaf. Ik blijf nog hier, tot alle formaliteiten vervuld zijn, waarbij men mij nodig mocht hebben, en dan trek ik verder, om elders de strijd tegen onrecht en misdaad te gaan voortzetten.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

In de ingewanden van de aarde

BELANGRIJK BERICHT

LORD LISTER VERSCHIJNT

VOORTAAN ELKE WEEK

Het blijkt, dat de LORD LISTER verhalen zich in een steeds groeiende belangstelling mogen verheugen.

Als gevolg hiervan en mede om tegemoet te komen aan het verzoek, dat ons reeds meermalen van de zijde van de lezers is gedaan, hebben wij besloten de afleveringen voortaan, evenals vroeger het geval was, IEDERE WEEK inplaats van om de veertien dagen te laten verschijnen.

Wij twijfelen niet, of dit bericht zal alle trouwe LORD LISTER lezers welkom zijn !

De Uitgevers.